

Άβρα

صاحب امتیاز و مدیر مسئول:

آرستووولوس د. غریبیدیس

اداره خانی:

مطبعه نجفیه نزاری صاحب میلر خاندان ۱۶

'Αβ' Ολα

Τὸ σὺμβολὸν μας: ΔΙ' ΟΛΙΓΩΝ ΠΟΛΛΑ

* ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΚΔΟΣΙΣ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ, ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ *

ΣΥΝΟΜΙΛΙΑΙ ΚΑΤΑ ΤΟ ΔΙΑΛΕΙΜΜΑ

Η ΜΗΤΕΡΑ

ροχθές, ποῦ ἐβγαίνα ἀπὸ τὸ σπίτι μου, ἤκουσα ἓνα ἀγοράκι δεκαετὴς τῆς γειτονιάς μου νὰ παρακοῦη καὶ νὰ ἀυθαδιάζη εἰς τὴν μητέρα του.

Ἔστρεψα καὶ εἶδα ἐκεῖνο, κατακόκκινο, θυμωμένο, βλοσυρό, ἐκύτταζε μὲ ἀγρία μάτια τὴν μητερούλα του,

ἐνφ' ἐκείνη, χλωμὴ ἀπὸ τὴν θλίψιν τῆς, μὲ τὰ μάτια ὑγρά ἀπὸ τὸ δάκρυ τοῦ πόνου, παρατηροῦσε τὸ μικρὸ τῆς παιδί, ποῦ τώρα τὴν ἐπλήγωνε.

Δὲν εἶπε τίποτε, μὰ τὸ βλέμμα τῆς ἐκεῖνο ἔλεγε τόσα πολλά!

Ἄπεμακρύνθη, γιὰτὶ δὲν εἰμποροῦσα νὰ βλέπω αὐτὴν τὴν εἰκόνα, ἀλλὰ ἡ σκηνὴ αὐτὴ ἔμεινε ἕως τώρα χαραγμένη βαθειὰ εἰς τὴν ψυχὴ μου.

Γιὰ μιὰ στιγμὴ ἤθελα νὰ ἐπαιρνα κατὰ μέρος τὸ ἀγοράκι ἐκεῖνο καὶ νὰ τοῦ εἰπῶ:

Παιδί μου, ζεύρεις τί κάμνεις τώρα αὐτοῦ; ἀγαπητό μου, ἀλλ' ἀπερίσκεπτο παιδί, δὲν φαντάζεσαι τί μεγάλο κακὸ προξενεῖς εἰς τὸν ἑαυτὸν σου καὶ εἰς τὴν μητέρα σου. Ναι, πρῶτ' ἀπ' ὅλα εἰς τὸν ἑαυτὸν σου, διότι ἐκεῖνο, ποῦ σοῦ λέγει, ποῦ σὲ συμβουλεύει ἢ σοῦ ἀπαγορεύει ἢ μητέρα σου, εἶναι πάντοτε διὰ τὸ καλὸν σου. Σὺ δὲν ζεύρεις, μὲ τὴν ἀπειρίαν σου καὶ μὲ τὴν παιδικὴν σου κρίσιν, δὲν ζεύρεις νὰ χαρίσῃς τὸ καλὸ ἀπὸ τὸ κακὸ,

Ἐνφ' ἡ μητέρα σου, ποῦ σ' ἀγαπᾷ τόσον, ἔχει ἀκόμη τὴν πείραν τοῦ κόσμου καὶ δι' αὐτὸ ὅ,τι σὲ συμβουλεύει καὶ ὅ,τι σὲ διατάσσει, εἶναι πάντοτε διὰ νὰ σὲ ὠφελήσῃ, διὰ νὰ σὲ κάμῃ καλὸν πολίτην καὶ καλὸν ἄνθρωπον. Ὅποιος, παιδί μου, παρακοῦει τὴν μητέρα του, ὅποιος τὴν ἀυθαδιάζει, μάθε, ὅτι προετοιμάζεται νὰ γίνῃ ἀχάριστος, καὶ ἡ καρδιά του δὲ εἶναι πάντοτε σκληρὴ καὶ εἰς αὐτὴν οὐδέποτε δὲ χωρὲς κἀνὲν εὐγενὲς αἰσθημα.

Πῶς ἓνας ἄνθρωπος δὲ εἰμπορὸς νὰ εἶναι καλὸς πρὸς τοὺς ἄλλους, ἂν δὲν εἶναι πρῶτα-πρῶτα καλὸς πρὸς τὴν μητέρα του; πῶς ἓνας ἄνθρωπος δὲ μάθῃ νὰ εἶναι εὐγνώμων καὶ ὑποχρεωτικὸς πρὸς τοὺς εὐεργέτας του, ἀφοῦ τὸν μεγαλείτερον εὐεργέτην του, τὴν μητέρα του, τὸν περιφρονεῖ καὶ τὸν πληρώνει μὲ ἀχαριστίαν;

Ἡ μητέρα! Ὅ! νὰ εἰζευρες, παιδί μου, τί θησαυροὺς ἀγάπης καὶ λατρείας, τί σωρὸν τρυφερῶν αἰσθημάτων κρύπτει μιὰ μητέρα διὰ τὸ παιδί τῆς! Ἐν ὅσῳ εἶσαι μικρὸς, ἐν ὅσῳ ἔχεις ἀκόμη εἰς τὸ πλευρόν σου τὴν ἀγίαν ἐκείνην ὑπαρξίν, τὴν μητέρα σου, παιδί μου, δὲν δὲ εἰμπορέσῃς ποτὲ νὰ καταλάβῃς τὴν ἀξίαν τοῦ θησαυροῦ, ποῦ κατέχεις καὶ εἶναι ὅλος ἰδικὸς σου.

Θέλεις νὰ ἐννοήσῃς τὴν ἀξίαν του; ἐρώτησε ἐκεῖνους, ποῦ ἔτυχε νὰ χάσουν, εἴτε μικροί, εἴτε μεγάλοι, τὴν μητέρα των. Οἱ ἄνθρωποι αὗτοι εἰμπορεῖ νὰ εἶναι ἄνδρες πλέον καὶ πατέρες οἰκογενείας, ἐν τούτοις, ὅταν τοὺς ὁμιλήσῃς γιὰ τὴν μητέρα των, δὲ ἴδῃς τὸ μάτι των νὰ τὸ βρέχῃ τὸ δάκρυ καὶ ἀπὸ τὸ στήθος των νὰ ἐκφεύγῃ βαθὺς στεναγμὸς.

Τί σημαίνει αὐτό;

Σημαίνει, ὅτι τίποτε δὲν δὲ εἰμπορέσῃ εἰς αὐτὸν τὸν κόσμον νὰ ἀνακληρώσῃ καὶ νὰ ἀντικαταστήσῃ τὴν μητέρα.

Παιδί μου, δὲ μεγαλώσῃς, δὲ ἀγαπηθῇς ἀπὸ ἄλλα πρόσωπα, τὰ ὅποια ἢ κοινανία φέρει εἰς τὸ πλευρόν καθενός, καὶ μάλιστα μερικὰ ἀπὸ τὰ πρόσωπα ἐκεῖνα δὲ σοῦ ἐπιδείξουν ἀγάπην ζωηρὰν καὶ θερμὴν. Τίποτε! οὐδ' ἡ πειρὴ θερμὴ ἀγάπην των, ὅλων αὐτῶν μαζί, δὲ εἰμπο-

ρέσῃ νὰ ἔλθῃ εἰς τὸν βαθμὸν τῆς ἀγάπης τῆς μητέρας.

Διατί; διότι κάθε ἀγάπη ἀπὸ ἐκεῖνας ἔχει πάντοτε ὡς σκοπὸν κάποιον συμφέρον, κάποιαν ὠφέλειαν· δὲ σὲ ἀγαπήσουν, διὰ νὰ ὠφεληθοῦν ἀπὸ τὴν ἀγάπην σου. Μόνον ἡ ἀγάπη τῆς μητέρας δὲν ἔχει συμφέρον, μόνον ἡ ἀγάπη ἐκείνης, ἡ ὁποία μὰς ἐγέννησεν, εἶναι ἄδολος καὶ ἀγνή, εἶναι ἀγάπη, ποῦ συγχωρεῖ ὅλα τὰ πρὸς αὐτὴν σφάλματά μας.

Ζεύρεις μιαν ὠραίαν παράδοσιν, σχετικὴν μ' αὐτό; Ἐνας υἱός, κακὸς καὶ διαστραμμένος, ἐμάλωσε μὲ τὴν μητέρα του, ἔβγαλε μαχαίρι καὶ τὴν ἐκτύπησε στὴν καρδιά, καὶ, ἐπειδὴ ἦτο ἔξω εἰς ἓνα δάσος, ἐκυλίσθησαν καὶ οἱ δύο, ἡ μητέρα καὶ ὁ φονιάς υἱός τῆς, ἐπάνω εἰς τὸ χῶμα. Καὶ τότε ἀπ' τὴν πληγωμένην καρδιά τῆς μητέρας, ἀπ' τὴν καρδιά τῆς, ποῦ ἔσταζεν αἷμα, ἐβγήκε μιὰ φωνή:

— Μὴ κτύπησες, παιδί μου;

Ποιὰ ἄλλη καρδιά δὲ μιλοῦσε μὲ τόση ἀφθαστὴ καλοσύνη σ' ἓνα τόσο κακὸ παιδί, παρά ἡ καρδιά τῆς μητέρας!

Αὐτὰ δὲ ἔλεγα στὸ ἀυθαδὲς παιδί τῆς γειτονιάς μου. Τὰ ἔγραψα, ἐν τούτοις, ἐδῶ, ὄχι διότι νομιζῶ, ὅτι ὁ μικρὸς ἀναγνώστης τοῦ Παιδικοῦ 'Ἀπ' Ὅλα» εἶναι ἀυθαδὴς καὶ παρήκοος εἰς τὴν μητέρα του, ὄχι, δὲν τὸ πιστεύω ποτὲ αὐτό, ἀλλὰ μόνον, διὰ νὰ τὰ εἰπῇ αὐτὸς σὲ κἀνὲνα παιδάκι γνωστὸ του, ποῦ, χωρὶς μυαλό καὶ χωρὶς αἰσθημα, ἀυθαδιάζει καὶ πικραίνει τὴν μητέρα του.

ΦΟΙΒΟΣ

INVENTARISIERT UNTER NR.

62.62.512

'Ασ' Όλα

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ
ΕΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΤΕΤΑΡΤΗΝ ΚΑΙ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
Μετ' Ιδιαίτερον τεύχος ΠΑΙΔΙΚΟΥ,
ἐκδιδομένην εβδομαδιαίως.

ΕΤΟΣ ΙΔΡΥΣΕΩΣ: 1910

ΠΙΝΗΜΑ ΕΓΓΡΑΦΗΣ 52 ΤΕΥΧΩΝ

Διὰ τὴν Τουρκίαν (μετὰ τῶν ταχ. τελευτῶν) Γρ. 48
τὸ ἔξωτερικόν > > > Φρ. 15

Δι' ἔγγραφαί προπληρώνονται.

ΤΟ ΦΥΛΛΟΝ 1 ΓΡΟΣΙΟΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

Θ. ΚΑΒΑΛΙΕΡΟΣ ΜΑΡΚΟΥΙΖΟΣ

ΠΡΟΚΟΜΙΣΤΗΣ ΚΑΙ ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ

ΑΡΙΣΤΟΒΟΥΛΟΣ Δ. ΧΡΗΣΤΙΔΗΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ

ΓΑΛΑΤΑ, ΠΕΡΣΕΜΠΕ-ΠΑΖΑΡ, ΣΚΑΤΣΗ ΧΑΗ, ΑΡΙΘΜ. 16.

ΤΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΜΑΣ

Ο ΑΥΤΟΚΡΑΤΩΡ ΚΑΙ Ο ΧΩΡΙΚΟΣ

ἕμερον θὰ σᾶς διηγηθῶ ἕνα
ιστορικὸν ἀνέκδοτον, τὸ
ὁποῖον ἀναφέρεται εἰς τὸν
ἀείμνηστον αὐτοκράτορα
τῆς Αὐστρίας Φραγκίσκον
'Ιωσήφ τὸν Β'.

*

Ὁ καλὸς αὐτὸς αὐτοκρά-
τωρ, ὅταν ἦτο νέος, συνείδησε νὰ κάμνη ἐκ-
δρομὰς εἰς τὰ περὶχωρα τῆς πρωτευούσης
μόνος καὶ ἐνδεδυμένος ὡς ἀπλοῦς πολίτης.

Ἐν ἀπόγευμα τοῦ Νοεμβρίου, ποῦ εὐ-
ρίσκατο εἰς παρόμοιον περίπατον, τὸν ἐπια-
σεν ἡ βροχὴ καὶ ἠναγκάσθη νὰ ὑπάγῃ εἰς
ἕνα μικρὸ ἐξοχικὸ σπίτικι, διὰ νὰ ζητήσῃ
στέγην καὶ καταφύγιον.

Εἰς τὸ σπίτι ἐκεῖνο τότε εὐρίσκατο μία
χωρική, ἡ ὁποία ἐνανούριζε τὸ μικρὸ παι-
δάκι τῆς, ποῦ ἦτο ξαπλωμένο στὴν κούνια.
Μόλις τὸν εἶδεν ἡ καλὴ χωρική, δὲν ἐγνώ-
ρισε, ποῦ ἦτο ὁ αὐτοκράτωρ τὸν ἐνόμισεν
ἀπλοῦν πολίτην, ξένον, καὶ δι' αὐτὸ τοῦ
εἶπε:

— Θὰ ἀνάψω φωτιά, διὰ νὰ στεγνώσῃς τὰ
βρεγμένα ρούχά σου, θὰ σοῦ ψῆσω καὶ δύο
αἰγά, μὰ εἶμαι τώρα μόνη· σὲ παρακαλῶ,
λοιπόν, νὰ κουνήσῃς τὸ παιδί τὴν ὥρα, ποῦ
θὰ εἶμαι στὴν κουζίνα, γιατί ἀρχίζει τὰ κλά-
ματα, μόλις καταλάβει, ὅτι ἔμεινε μόνο.

Ὁ αὐτοκράτωρ ἐδέχθη μὲ προθυμίαν καὶ
ἐπῆρε τὴν θέσιν τῆς μητέρας, ἀλλὰ τὸ παιδί
δὲν ἤθελε νὰ ἡσυχάσῃ. Ὅταν εἶδεν ἕνα ἀγνω-
στο πρόσωπον, ἤρχισε ν' ἀνησυχῇ καὶ νὰ
κλαίῃ. Τότε ὁ Φραγκίσκος 'Ιωσήφ ἤρχισε νὰ
τὸ νανουρίζῃ καὶ τὸ τραγουδῇ κάποιο πολε-
μικὸ τραγουδί. Τὸ παιδάκι τότε ἐκοιμήθη
γλυκά.

Ἐν τῷ μεταξὺ ἔφαγεν ὁ αὐτοκράτωρ καὶ
ἐστέγνωσε τὰ βρεγμένα ρούχά του. Ὅταν
εἶχε σχεδὸν τελειώσει, ἐφῆσεν ἀπ' ἑξῆς ὁ

ἄνδρας τῆς χωρικῆς, μαζὶ μὲ τὰ δύο μεγα-
λείτερα παιδιὰ του.

Ἡ γυναίκα τότε τοῦ εἶπεν:

— Ὁ κύριος ἀπ' ἐδῶ ἦτο περίπατο ἐδῶ
κοντὰ καὶ τὸν ἐπιασεν ἡ βροχὴ· ἦλθε νὰ
μείνῃ ὧς ποῦ νὰ παύσῃ καὶ νὰ στεγνώσῃ τὰ
ρούχά του. Τοῦ ἔψησα δύο αἰγά καὶ τοῦ
ἀναψα φωτιά. Εἶναι πολὺ καταδεκτικὸς κύ-
ριος· αὐτὸς μοῦ ἐκοίμισε τὸ παιδί, ὅταν ἐγὼ
ἦμην στὴν κουζίνα.

Ὁ χωρικός ἐχαιρέτησε τὸν ἀγνωστον κύ-
ριον καὶ ὁ αὐτοκράτωρ ἤρχισε νὰ ὁμιλῇ μαζὶ
του σὺν παλαιὸς φίλος. Ἐπειτα τοῦ εἶπε:

— Σ' εὐχαριστῶ γιὰ τὴν φιλοξενία, ποῦ
μ' ἔκαμες. Τώρα, ἂν θέλῃς, κάμε μου ἕνα
καλὸ ἀκόμη: πῆγαινε σπίτι μου καὶ εἶπε νὰ
μοῦ στείλουν τὸ ἀμάξι μου γιὰ νὰ γυρίσω.

Ὁ χωρικός ὁμοῦς ἤρχισε νὰ θυμῶνῃ.

— Πῶς; θὰ κάμω, λοιπόν, τὸν δεῦλον
σ' ἕνα ἀγνωστον; αὐτὸς διατάσσει, σὺν νὰ
ἦταν βασιλεῦς!

Ἡ γυναίκα του κατάλαβε τὴν σκέψιν τοῦ
ἀνδρός τῆς καὶ τοῦ εἶπε:

— Πῆγαινε, σὲ παρακαλῶ. Εἶναι ἀλή-
θεια, ποῦ αὐτὸς ὁ ξένος εἶναι ἀπαιτητικὸς,
ἀλλὰ μὴ ξεχνᾷς, ὅτι ἐκοίμισε τὸ παιδί μας.
Ἡ πόλις δὲν εἶναι μακρὰν καὶ στὸ γυρισμό
σου θὰ σοῦ κάμω μιὰ σοῦπα, ποῦ ἀγαπᾷς
τόσο!

— Καὶ ποῦ εἶναι τὸ σπίτι σου; ἠρώτησεν
ὁ χωρικός τὸν ξένον.

— Πῆγαινε εἰς τὸ παλάτι, τοῦ εἶπεν ἐκεῖ-
νος, καὶ ζήτησε τὸν ἀξιωματικὸν τῆς ὑπη-
ρεσίας.

— Καὶ τί σχέσιν ἔχει τὸ παλάτι μὲ σέ;

— Εἶναι ἡ κατοικία μου.

— Ἄφησε τῆς κοροιδίας, εἶπε τότε ὁ χω-
ρικός, ὁ ὁποῖος ἤρχισε νὰ θυμῶνῃ.

Ὁ αὐτοκράτωρ ὁμοῦς δὲν ἐταράχθη διόλου
καὶ ἐξηκολούθησε:

— Νὰ ζητήσῃς τὸν ἀξιωματικὸν τῆς ὑπη-
ρεσίας, νὰ εἰπῆς, ὅτι ὁ αὐτοκράτωρ 'Ιωσήφ
εἶναι σπίτι σου καὶ νὰ στείλῃ τὸ ἀμάξι μου
νὰ μὲ πάρῃ.

— Εἶναι τρελλός! ἐσκέφθη ἡ γυναίκα,
ὅταν ἤκουσε τὰ λόγια ἐκεῖνα.

Μὰ ὅταν παρετήρησε καλλίτερα τὰ χαρα-
κτηριστικὰ τοῦ ξένου, ἐκατάλαβεν, ὅτι φιλο-
ξενοῦσε τὸν αὐτοκράτορα, τοῦ ὁποῖου ἡ
εἰκὼν ἦτο κρεμασμένη εἰς τὸν τοῖχον τοῦ
ἰδίου δωματίου.

Ἀμέσως ὁ ἄνδρας καὶ ἡ γυναίκα ἔπεσαν
εἰς τὰ πόδια τοῦ αὐτοκράτορος καὶ τὸν
παρεκάλεσαν νὰ τοὺς συγχωρήσῃ.

Ἐκεῖνος, μὲ καλοσύνην, ἀντήμειψε τὸν
χωρικὸν καὶ ἀφῆκε τὸ πορτοφόλι του γεμάτο
μὲ χρυσὰ νομίσματα εἰς τὴν κούνια τοῦ μι-
κροῦ παιδιοῦ.

Τὸ παιδί ἐμεγάλωσε καὶ μὲ τὴν βοήθειαν
τοῦ αὐτοκράτορος ἔγινε σπουδαῖος ἀξιω-
ματικός.

(Roger Dombre)

ΤΙΜΟΙ ΔΕΙΛΙΟΙΣ

ΔΙΑ ΤΑΣ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Η ΚΑΡΔΙΑ

Εἰς τὴν ζωὴν μας καί, πρὸ πάντων, εἰς
τὴν ζωὴν μιᾶς γυναικός, τὸν σπουδαιότερον
ρόλον παίζει ἡ καρδιά. Ἄν καὶ ὁ νοῦς ἔχη
πάντοτε τὴν ὑπεροχὴν εἰς τὴν κρίσιν, ἐν
τούτοις, μὴ νομίζετε, ὅτι δὲν παρασύρεται
ἀπὸ τὰ αἰσθήματα, τὰ ὁποῖα ἐμφωλεύουν
μέσα εἰς τὴν καρδίαν.

Ἡ καρδιά ἐπηρεάζει τὴν κρίσιν καὶ τὸ
αἰσθημα εἶναι ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον κατευθύνει
τὰ διαβήματά μας. Μὴ νομίζετε, ὅτι ὁ νοῦς
πάντοτε ἐπικρατεῖ καὶ νικᾷ· συχνότερον ὁ
νοῦς κάμνει ὅ,τι τῷ ὑπαγορεύει ἡ καρδιά
καὶ τὸ αἰσθημα. Τότε ὁ νοῦς χρησιμεύει εἰς
τὸ νὰ δικαιολογῇ τὴν καρδίαν καὶ νὰ τὴν
παρακολουθῇ, μὲ ἄλλους λόγους, καὶ νὰ ὑπο-
τάσσεται εἰς αὐτήν. Ὑπάρχει μεταξὺ τῶν
ἀνδρῶν καὶ τῶν γυναικῶν μία μεγάλη δια-
φορά, ὅσον ἀφορᾷ τὴν ψυχικὴν ζωὴν. Ὁ
μὲν ἄνδρας κανονίζει τὸν βίον του, ὑπα-
κούων εἰς τὸ πνεῦμα, εἰς τὴν κρίσιν, εἰς
τὸν ὑπολογισμόν· ἡ γυναίκα ὁμοῦς κανο-
νίζει τὸν βίον τῆς, ἀκολουθοῦσα τὰς ὑποδεί-
ξεις τῆς καρδίας τῆς. Αὐτὸ ἂν νομισθῇ πρὸς
στιγμὴν μία ἀδυναμία, ἐν τούτοις, ἀποτελεῖ
τὴν δύναμιν τῆς γυναικός καὶ τῆς κόρης. Ἡ
κόρη πρέπει, λοιπόν, νὰ γνωρίζῃ ποῦ εὐρί-
σκαται ἡ δύναμις τῆς καὶ πρέπει νὰ προσπα-
θῆσῃ νὰ τὴν καλλιεργήσῃ μὲ τὸν τελειό-
τερον τρόπον.

Ἀγαπηταί μου νεάνιδες, ἐστὲ τρυφεραί· ἡ
κοινωνία, ἡ οἰκογένεια, τὸ περιβάλλον ζητεῖ
ἀπὸ σᾶς τρυφερότητα. Ἡ τρυφερότης σας
ἐσκουραίνει τὸν ἄνδρα, τὸν ἀναπαύει ἀπὸ
τὰς θλίψεις τοῦ βίου, τὸν δυναμώνει εἰς τὸν
ἀγῶνα τῆς ζωῆς. Ἐστὲ τρυφεραί καὶ περι-
παθεῖς· ἡ οἰκογένεια, τὴν ὁποῖαν αὐρισὸν θὰ
δημιουργήσετε, εἰς τὴν τρυφερότητά σας θὰ
ἰσφειλῇ τὴν εὐτυχίαν τῆς.

Ζεῦρετε τί χάνει μία κόρη, ἡ ὁποία δὲν
εἶναι τρυφερά καὶ συμπαθής, ἀλλ' εἶναι ἀπό-
τομος, σκληρὰ καὶ βίαία; χάνει ὅλον τὸ
θέλημα, χάνει κάθε γοητείαν καὶ γλυκύ-
τητα, καὶ κάμνει τοὺς ἄλλους δυστυχεῖς.

Τί θὰ ἐλέγχετε, ἂν τὸ τριαντάφυλλον δὲν
ἦτο γλυκύ, τρυφερόν, εὐοσμὸν; Ἡ κόρη
εἶναι τὸ ἄνθος τῆς οἰκογενείας. Ὅταν δὲν
ἔχη καρδίαν τρυφεράν, καρδίαν, ἡ ὁποία νὰ
ἐκτρέφῃ ν' ἀφοσιώνεται καὶ νὰ συγκινῆται,
τότε χάνει κάθε γοητείαν τῆς καὶ τότε ἀπο-
μακρύνεται ἀπὸ τὸν προορισμόν τῆς.

Ἀγαπηταί μου νεάνιδες, εἰς τὸ σχολεῖόν
σας θὰ μάθετε πολλὰ γράμματα, ἡ κοινωνία
θὰ σᾶς γμίση μὲ πείραν πολλήν. Καὶ ὁμοῦς
οὔτε τὰ γράμματα, οὔτε ἡ πείρα ἀρκοῦν. Ἄν
δὲν ἔχετε μέσα εἰς τὴν καρδίαν σας τὴν ποιή-
σιν καὶ τὴν τρυφερότητα, αἱ ὁποῖαι εἶναι
ἀρεταὶ τῆς κόρης, εἰσθε ἑλλειπεῖς, οὔτε οἷς
θὰ εἰσθε εὐτυχισμένοι, οὔτε θὰ εἰσθε ἐπι-
στέτε νὰ κάμνετε τοὺς ἄλλους νὰ εὐτυχίσωσι.

Καί, μάθετέ το καλῶς, ὁ προορισμὸς τῆς
γυναικός εἶναι νὰ δημιουργῇ γύρω τῆς τὴν
εὐδαιμονίαν καὶ ἐκ τῆς εὐτυχίας τῶν ἄλλων
ν' ἀντλή αὐτὴ τὴν εὐδαιμονίαν τῆς.

Κα ΕΥΤΕΡΠΗ

Ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει, θὰ ἔρριπτον τὰ παιδιὰ τὸ πλοῖον εἰς τὴν ξηρὰν, πράγμα φοβερόν, βέβαια, ἀλλὰ τὸ ὅποιον θὰ προτιμοῦσαν ἀπὸ τοῦ νὰ εὐρίσκωνται ἀνάμεσα εἰς τὸν μαθρον ὠκεανόν.

Δι' αὐτὸ ἐζήτοῦσαν νὰ ἴδουν ἐμπρὸς των κάποιον φῶς, πρὸς τὸ ὅποιον νὰ στρέφουν τὴν πρόραν τοῦ πλοίου.

Καὶ ἔμως, οὐδεμία λάμψις ἐφαίνετο μέσα εἰς τὰ σκότη τῆς βαθείας ἐκείνης νυκτός.

Αἰφνης, τὴν μίαν ὥραν μετὰ τὰ μεσάνυχτα, ἠκούσθη δυνατὸς καὶ φοβερὸς κρότος.

— Τὸ ἐμπροσθινὰ κατάρτι ἔσπασεν!... ἐφώνησεν ὁ Δόνιφαν.

— Ὅχι! ἀπήντησεν ὁ μαθρος ναυτοπαις εἶναι τὸ πανί, ποῦ ἔφυγεν ἀπὸ τὸ κατάρτι του.

— Πρέπει νὰ τὸ βγάλωμεν, εἶπεν ὁ Μπριάν, Γόρδων, μείνε σὺ στὸ τιμόνι καὶ σὺ, Μόκο, ἔλα νὰ με βοηθήσης.

Ἄν ὁ Μόκος, ἀπειδὴ ἦτο ναυτοπαις, εἶχεν ἀρκετὰς γνώσεις ναυτικὰς καὶ ὁ Μπριάν δὲν ἦτο τελείως ἀπειρος. Ὁ νέος αὐτὸς εἶχε παρᾶσαι τὸν Ἀτλαντικὸν καὶ τὸν Εἰρηνικὸν ὠκεανόν, ἔτιαν ἤρχατο ἀπὸ τὴν Εὐρώπην εἰς τὴν Αὐστράλιαν. Δι' αὐτὸ ἦτο ἀρκετὰ συνειθισμένος μετὰ τοὺς χειρισμοὺς ἐνὸς πλοίου. Τοῦτο ἐξηγεῖ, πῶς ἔλα τὰ ἄλλα παιδιὰ, τὰ ὁποῖα δὲν ἤξευραν τίποτε ἀπὸ τὰ ναυτικὰ, ἀνάθεσαν εἰς τὸν Μόκο καὶ εἰς αὐτὸν τὴν φροντίδα νὰ διευθύνουν τὸ πλοῖον.

Εἰς μίαν στιγμὴν ὁ Μπριάν καὶ ὁ μοῦτσος εὐρέθησαν εἰς τὴν πρόραν τοῦ πλοίου καὶ ἤρχισαν τὸ ἔργον των, τὸ ὅποιον ἦτο πολὺ δύσκολον καὶ πολὺ ἐπικίνδυνον.

Ἐπρόκειτο νὰ ἀπαλλάξουν τὸ ἐμπροσθινὸν κατάρτι ἀπὸ τὸ πανί του, τὸ ὅποιον εἶχε φύγει ἀπὸ τὴν θέσιν του καὶ τὸ ὅποιον εἰμποροῦσα νὰ φέρῃ εἰς μέγαν κίνδυνον τὴν γολέτταν.

Ἀφοῦ, ἐπὶ τάλους, ἐξέτελεσαν μετὰ χιλίους δύο κόπους τὸ ἔργον των, ὁ Μπριάν καὶ ὁ Μόκο ἀπέστρεψαν κοντὰ εἰς τὸν Γόρδων καὶ τὸν Δόνιφαν, διὰ νὰ τοὺς βοηθήσουν εἰς τὸ νὰ πηδάλιουχῆσουν τὸ πλοῖον.

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἡ θύρα τῆς σκάλας τοῦ ὀπισθώματος ἦνοιξε διὰ δευτέραν φοράν. Ἐκεῖ παιδί ἐπρόβαλε τὸ κεφάλι του. Ἦτο ὁ Ἰάκωβος, ὁ ἀδελφὸς τοῦ Μπριάν, κατὰ τρία ἔτη μικρότερός του.

— Τί θέλεις, Ἰάκωβε; τὸν ἠρώτησεν ὁ ἀδελφὸς του.

— Ἐλα, ἔλα, ἀπήντησεν ὁ Ἰάκωβος, ἔχομε νερὰ μίσκ στὸ σαλόνι!

— Πῶς εἶναι δυνατόν; ἐφώνησεν ὁ Μπριάν. Καὶ εὐθὺς ἔτρεξε πρὸς τὴν θύραν καὶ κατέβη τὴν κλίμακα.

Τὸ σαλόνι τοῦ πλοίου μόλις ἐφωτίζετο ἀπὸ μίαν κρεμαστὴν λάμπαν, ἡ ὁποῖα ἐκινεῖτο διαρκῶς, διότι τὸ πλοῖον ἐταλαντεύετο.

Εἰς τὸ φῶς τῆς λάμπας ἐκείνης εἰμποροῦσε κἀνας νὰ διακρίνῃ ἕνα περίπου παιδιὰ, ἀξελωμένα εἰς τοὺς καναπέδες καὶ εἰς τὰ κρεβάτια τοῦ Σλοῦγκι.

Τὰ μικρότερα παιδιὰ — καὶ ὀπῆρχον ἐκεῖ

Ὁ Βίμοξ.

Ὁ Κρόξ.

παιδιὰ ὀκτὼ καὶ ἑννέα ἐτῶν — μαζευμένα κοντὰ τὸ ἓνα εἰς τὸ ἄλλο, ἦσαν κατατρομαγμένα.

— Μὴ φοβεῖσθε! δὲν εἶναι κἀνας κίνδυνος! εἶπεν ὁ Μπριάν μετὰ σταθερὸν ὄψος, διὰ νὰ δώσῃ θάρρος εἰς τὰ παιδιὰ, ἡμεῖς εἰμεθα ἐδῶ! μὴ φοβεῖσθε!

Καὶ ἀμέσως ἐπῆρε ἓνα φανάρι ἀναμμένο καὶ ἤρχισε μετὰ αὐτὸ νὰ ἐξετάζῃ τὸ πάτωμα καὶ τὰ πλευρὰ τοῦ σαλονίου. Ἐφοβᾶτο μήπως ὕπῆρχε κἀνένα ἀνοιγμα, ἀπὸ τὸ ὅποιον ἐμβαίνειν ἡ θάλασσα. Ἄν συνέβαινε τοῦτο, τὸ Σλοῦγκι θὰ ἦτο χαμένο. Θὰ ἔδουλιζετο.

Ἄλλ' εὐτυχῶς ἡ ἐξέτασις τοῦ Μπριάν τὰ καθυσόχασε. Τὸ νερὸ, ποῦ εὐρίσκατο εἰς τὸ σαλόνι, θὰ προήρχατο ἀξάπαντος ἀπὸ κἀνέν κῶμα, τὸ ὅποιον εὐρεν ἀνοιχτὴν τὴν θύραν τῆς σκάλας καὶ ἐμβῆκεν εἰς τὸ σαλόνι. Δι' αὐτὸ καὶ ὁ Μπριάν καθυσόχασε τὰ ἄλλα παιδιὰ καὶ ἀνέβη εὐθὺς εἰς τὸ κατάστρωμα, διὰ νὰ βοηθήσῃ εἰς τὸν χειρισμὸν τοῦ πηδάλιου.

Τὸ Σλοῦγκι ἦτο νέον καράβι καὶ ἀντεῖχαν ἀκόμη εἰς τὰς μανίας τῆς θαλάσσης καὶ εἰς τὴν δύναμιν τῶν κυμάτων.

Ἦτο τότε μιᾶμιση μετὰ τὰ μεσάνυχτα. Τὴν ὥραν ἐκείνην τὸ σκότος ἦτο φοβερώτερον ἀκόμη ἐξ αἰτίας τῶν νεφῶν. Ἡ γολέττα ἔπλεε μετὰ ταχύτητα, ἀν καὶ δὲν εἶχε πλέον, παρὰ μόνον ἓνα πανί.

Ἐν εἶδος πουλιῶν τῶν μερῶν ἐκείνων ἐγέμιζαν τὸν ἀέρα μετὰ τὰς δυνατὰς κραυγὰς των.

Ὁ Βάξσοξ.

Ὁ Βίμοξ.

Ἦτο, ἀρά γε, αὐτὸ σημεῖον, ὅτι ἡ ξηρὰ εὐρίσκατο πλησίον;

Ὅχι, διότι πολλάκις τὰ πουλιὰ ἐκεῖνα εὐρίσκοντο εἰς ἀπόστασιν πολλῶν ἑκατοντάδων λευγῶν ἀπὸ τὴν ξηρὰν. Μίαν ὥραν

ἀργότερα, ἠκούσθη δευτέρος κρότος ἀπάνω εἰς τὸ κατάστρωμα. Τὸ πανί, τὸ ὅποιον μόνον εἶχεν ἀπομείνει, ἐξεσχίσθη καὶ αὐτό.

— Δὲν ἔχομεν περὶ πανιά, ἐφώνησεν ὁ Δόνιφαν, καὶ εἶναι ἀδύνατον νὰ βάλωμεν ἄλλο!

— Δὲν πειράζει! ἀπήντησεν ὁ Μπριάν. Νὰ εἰσαι βέβαιος, ὅτι καὶ χωρὶς πανιά θὰ τρέχωμεν ὅπως πρὶν.

— Ὁραία ἀπάντησις! παρετήρησεν ὁ Δόνιφαν· μὴ ξεχνᾶς ἔμως, ὅτι χωρὶς πανί δὲν θὰ μπορέσωμεν νὰ διευθύνωμεν τὸ πλοῖον.

— Προσέξατε στὰ κύματα ἀπὸ πίσω! εἶπεν ὁ Μόκο. Πρέπει νὰ βαστοῦμε καλὰ, ἄλλως θὰ μᾶς πετάξουν ὅπου θέλουν.

Ὁ ναυτοπαις δὲν εἶχε τελειώσει τὴν φράσιν του, καὶ δύο κύματα πολλῶν τόνων νεροῦ, ἐκάλυψαν τὸ πλοῖον. Ὁ Μπριάν, ὁ Δόνιφαν καὶ ὁ Γόρδων ἐρρίφθησαν πρὸς τὴν κατακακτὴν, καὶ ἐκεῖ εἰμποροῦσαν νὰ συγκρατηθῶσι. Μόνον ὁ Μόκος ἐξηφανίσθη. Τί συνέβη εἰς αὐτόν; ἀρά γε, εἶχε παρασυρθῆ ἀπὸ τὸ κύμα καὶ ἐρρίφθη εἰς τὴν θάλασσαν; Ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει, ἔπρεπε νὰ ρίψουν σωσίδια εἰς τὴν θάλασσαν καὶ νὰ προσπαθήσουν νὰ σώσουν τὸν δυστυχισμένον ναυτοπαιδα.

Ἐν τῷ μεταξύ ὁ Μπριάν ἤρχισε νὰ φωνάζῃ: — Μόκο, Μόκο!

Μετὰ τὰς ἐπανειλημμένας ἐπικλήσεις τοῦ Μπριάν, ἠκούσθη ἀπὸ τὴν πρόραν τοῦ πλοίου μία δυνατὴ φωνή:

— Ἐλάτε ἐδῶ! βοήθεια, βοήθεια!

Ἦτο ὁ Μόκος.

— Δὲν ἔπρεπε στὴ θάλασσα, λέγει ὁ Γόρδων ἡ φωνὴ τοῦ μούτσου ἐρχεται ἀπ' ἐμπρὸς.

— Θὰ τὸν σώσω! ἐφώνησεν ὁ Μπριάν. Καὶ ἀμέσως μετὰ θάρρος καὶ μετὰ προφύλαξιν, διότι εἰς κάθε βημά του ἐκινδύνευε, διηυθύνθη ἐμπρὸς καὶ ἐφώνησε πάντοτε:

— Μόκο, Μόκο!

Ὁ ναυτοπαις ἐπανελάμβανε: — Βοήθεια, βοήθεια! ἐδῶ, ἐδῶ!

Ἀπὸ τὴν φωνὴν ὁ Μπριάν ἠδύνατο νὰ ὀδηγηθῆ πρὸς τὸ μέρος, ὅπου ἦτο ὁ Μόκος.

Τέλος, φθάνει ἐκεῖ καὶ τὸν βλέπει μπερδεμένον μέσα εἰς τὰ σχοινιά, σὲ μίαν θέσιν πολὺ δύσκολον.

Ὁ Μπριάν δὲν χάνει τὴν ψυχραιμίαν του, ἀπομακρύνει κάθε ἐμπόδιον καὶ μετὰ τὸ μαχαίρι του ἐκοψε τὰ σχοινιά, τὰ ὁποῖα εἶχον συσφιγμένον τὸν Μόκο.

Τέλος, ἠλευθερώθη.

— Σὰς εὐχαριστῶ, κύριε Μπριάν! εἶπεν ὁ ναυτοπαις.

Τὰ δύο παιδιὰ τότε ἐπέστρεψαν εἰς τὸ πηδάλιον καὶ τὰ τέσσαρα μαζὶ προσεδέθησαν ἐκεῖ, διὰ νὰ εἰμπορέσουν νὰ μείνουν ὀρθοὶ καὶ νὰ μὴ παρασυρθοῦν ἀπὸ τὰ κύματα.

Ἄν καὶ ὁ Μπριάν εἶχε φαντασθῆ, ὅτι ἡ ταχύτης τοῦ Σλοῦγκι δὲν θὰ ὀλιγόστευε καὶ ἀφοῦ τὸ πλοῖον ἔμεινε χωρὶς πανιά, ἐν τούτοις, τώρα τοῦτο ἐπροχώρει βραδύτερον καὶ τὰ κύματα, ποῦ ἤρχοντο ἐκ τῶν ὀπισθεν, τὸ ἐπρόφθανον, καὶ μάλιστα ὄρμων ἐναντίον του καὶ τὸ ἐπλημμύριζαν.

Αὐτὸ, βεβαίως, ἀπετέλει ἓνα νέον κίνδυνον διὰ τὴν γολέτταν.

Christian von Bomhard

ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΑ ΤΟΥ ΒΙΟΥ

ΣΥΜΒΟΥΛΑΙ ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΥΙΟΝ ΜΟΥ

Μετάφρασις ἐκ τοῦ Γερμανικοῦ
ὑπὸ τοῦ πανιερωτάτου μητροπολίτου Σελουκίας
κ. ΓΕΡΜΑΝΟΥ,
διευθυντοῦ τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς.

ΣΥ ΚΑΙ ΟΙ ΑΛΛΟΙ

Λάβε ὑπ' ὄψιν σου, ὅτι ὅλοι οἱ ἄνθρωποι ἀγαπῶσι τὸν ἑαυτὸν των καὶ εἶναι φιλάρεσκοι. Καὶ αὐτός, τὸν ὅποιον σὺ θεωρεῖς ὡς τὸν ἔσχατον, εἶναι εὐχαριστημένος ἐξ ἑαυτοῦ καὶ ἀποδίδει εἰς ἑαυτὸν ποικίλα προσόντα. Ἐκεῖνος, ἐπομένως, ἀρέσκει εἰς τοὺς ἀνθρώπους, ὅστις φείδεται τῆς αὐταρεσκείας αὐτῶν καὶ ἰδίᾳ, ὅστις παρέχει τροφήν εἰς αὐτήν. Ἄν δὲν δύνασαι, μένων εἰλικρινῆς, νὰ πράξεις τὸ τελευταῖον, τήρει τὸ πρῶτον πρὸς πάντας, ἐκτός ἐὰν τὸ καθήκον σοὶ ἐπιτάτῃ νὰ πράξεις ἄλλως. Ἄλλὰ γίνωσκε, ὅτι ὁ λεπτός καὶ ἐν δέοντι γενόμενος ἔπαινος ἐπιδρασκουδαίως, ὅταν προέρχεται ἀπὸ σοβαρᾶς διαθέσεως, διότι διεγείρει τὴν αὐτοπεποίθησιν εἰς τοὺς δαίλους καὶ παροτρύνει τοὺς ζηλωτὰς καί, πρὸ πάντων, καθιστᾷ φίλον τὸν ἐπαινοῦντα πρὸς τὸν ἐπαινούμενον, καθότι οὐδεὶς μισεῖ ἐκεῖνον, ὅστις ἀναγνωρίζει ἐν ἑαυτῷ προσόντα, ἀδιάφορον ἂν ἀληθῆ ἢ ἀνύπαρκτα.

Ἀπόφυγε, λοιπόν, πάντα διδασκαλισμὸν, καὶ μὴ ζητῆς νὰ διδάξης ἐκεῖνον, ὅστις δὲν θέλει νὰ διδαχθῇ.

Ἄλλ' ἔχε καὶ τοῦτο ὑπ' ὄψιν σου: ὅτι πᾶσα αὐταρέσκειά σου, τὴν ὁποίαν καθιστᾷς καταληπτὴν εἰς τὸν ἄλλον, ἐκλαμβάνεται ὑπ' ἐκείνου ὡς ἔμμεσος προσβολή. Διότι διὰ ποῖον λόγον θὰ ὑπερηφανεύεσθαι, εἰμὴ διότι ἢ ἰδιότης ἐκείνη ἔλλείπει ἀπὸ τοῦ ἄλλου ἢ ὑπάρχει μὲν, ἀλλ' ἐν μικρῷ βαθμῷ; Πλὴν τούτου, οἱ ἄνθρωποι γινώσκουσιν, ὅτι ἐκεῖνος δὲν εὐρίσκει τι τὸ ἀξιὸν ἐπαινοῦ ἐν τῷ ἄλλῳ, ὅστις ἀρέσκειται εἰς τὰ ἑαυτοῦ.

Ἔσο, ἄρα, μετριώφρων καί, ἰδίᾳ, ἀπόφυγε ν' ἀποδεικνύης εἰς τὸν ἄλλον τὰ σπουδαῖά σου προσόντα, ἐὰν ἔχῃς τοιαῦτα. Διότι εἰκόλωτοτερον τότε θὰ συγχωρήσῃ καὶ ἐκεῖνος τὰς ἑλλείψεις σου.

Υπάρχουσι σημεῖα τινα, εἰς τὰ ὁποῖα ἕκαστος ἀποδίδει ἰδιαιτέραν σημασίαν, καίπερ ἄνευ λόγου πολλάκις. Π. χ. ὁ μὲν, σιχουργὸς ἀπλοῦς, ἀξιοῖ, ὅτι εἶναι ποιητής· ὁ δὲ, ὑποφερτὸς μουσικός, κρίνει ἑαυτὸν ἀριστοτέχνην· οὗτος ἔχει τὴν ἀξίωσιν, ὅτι εἶναι ὄφραϊος, ἕτερος, ὅτι εἶναι εὐφυολόγος, καὶ τρίτος ἐπαίρεται διὰ τὰ εὐγενῆ αὐτοῦ αἰσθήματα καὶ εἴ τι ἄλλο ἢ μωρὰ φαντασία τῶν ἀνθρώπων ἐννοεῖ. Φείδου τῶν ἀδυναμιῶν τούτων καὶ μὴ ἔγεις τοὺς ὄνειρευομένους ἐκ τοῦ ὕπνου των, διότι οἱ τοιοῦτοι σπανίως εἶναι ἐπιβλαβεῖς καὶ ὁ ὕπνος αὐτῶν δὲν εἶναι διαρκής.

Ἀνέχου τὰς προσφιλῆς τοῖς ἄλλοις γνώμας, καὶ ἂν ἀκόμη δὲν συμμερίζῃσαι αὐτάς. Ἐν ταῖς συζητήσεσι μὴ ἀντικρούης τὸν ἄλλον ἀμέσως. Χώριζε μᾶλλον τὸ ἀληθές, ὅπερ ὑπάρχει πως ἢ κερυμμένον καὶ ἐν τῇ πεπλα-

νημένη αὐτοῦ γνώμη, ἀπὸ τοῦ σφαλεροῦ, καὶ φέρε αὐτὸ εἰς τὸ φῶς. Διὰ τοῦ τρόπου τούτου καὶ ἡ ἀντίκρουσις ἀποβάλλει μέρος τῆς τραχύτητος αὐτῆς, διότι ἀποδίδεται ἐν μέρει καὶ εἰς τὸν ἄλλον δίκαιον.

Μερικοὶ ἄνθρωποι εἶναι σκῶπται, καὶ ἴσως καὶ σὺ αὐτὸς ἔχεις μόνον τι τοῦ ἐπικινδύνου τούτου δόρου. Μὴ στενοχωρῆς κἀνενα διὰ τοῦ σκώματός σου, διότι τὰ νύγματα αὐτοῦ πληγώνουσι βαθύτατα.

Ὀλίγιστοι εἶναι οἱ ἔχοντες χαρακτῆρα. Ἐὰν ἔχῃς τοιοῦτον, μὴ προβάλλῃς αὐτὸν ὡς ὄγκον μὲ ἀξέστους γωνίας, ἀλλ' ὡς ὄγκον στερεὸν μὲ εὐκαμπτα τὰ ἄκρα.

Παρὰ τὴν αὐταρέσκειαν αὐτῶν, ὀλίγιστοι εἶναι οἱ ἔχοντες αὐτοπεποίθησιν. Βοηθῶν τοὺς τοιούτους, ὅταν ἔχωσιν ἀνάγκην, καθίστασαι φίλος αὐτῶν.

Μὴ ἀντιτάσῃς πείσμα ἢ περιφρόνησιν εἰς τὸν ὑψηλόφρονα, ἀλλ' ἀδιαφορίαν· σὺ αὐτὸς μὴ μεγαλοφρόναι, ἀλλὰ καὶ μὴ παριστᾷς ἑαυτὸν εὐτελεῖ, χηρίζοντα βοήθειας, ἀξιὸν οἴκτου. Φαίνου ὡς ἄνθρωπος ἐλεύθερος καὶ ἀνεξάρτητος, ὅστις δὲν ζητεῖ ὑποστηρίγματα, ἀλλὰ μᾶλλον δύναται ν' ἀποβῇ ὑποστήριγμα ἄλλων.

Ἔσο τίμιος καὶ ἀνοικτόκαρδος, ἀλλ' ὁμίλει ὀλίγον ἐν συναναστροφῇ καὶ μὴ διηγῶν τὰ ἰδιαιτέρᾳ σου. Ταῦτα καὶ τὰ τοιαῦτα γίνωσκε μόνος σου. Οἱ ἄνθρωποι ἀγαπῶσι τὴν διασκέδασιν. Ἐὰν δὲν εἰμπορῆς νὰ διασκεδάσῃς αὐτοὺς ἢ νὰ συντελέσῃς εἰς τοῦτο διὰ τοῦ θελήτρου, π. χ. ζωηρᾶς συνδιαλέξεως, μὴ καταστρέφῃς, τοῦλάχιστον, τὴν διασκέδασιν ἐκείνων, ἀλλὰ συμμορφώθητι, ἐφ' ὅσον ἐπιτρέπουσι τὰ ὄρια τῆς κοσμιότητος.

Οἱ ἄνθρωποι εἶναι λίαν εὐμεταβλητοὶ ὡς πρὸς τὰς διαθέσεις αὐτῶν. Μὴ ἀπορῆς, λοιπόν, ὅταν βλέπῃς τὰ θερμὰ τῶν ἄλλων αἰσθημάτων, ἀποβαίνοντα χλιαρά, χωρὶς νὰ γινώσκῃς τὴν αἰτίαν. Αἰτία πολλάκις εἶναι ἢ ἰσχυροτέρα ἐκνευστικότης τρίτου τινός. Προσποιουῦ, ὅτι οὐδὲν ἀντελήφθῃς καὶ μὴ δεικνύῃς, ὅτι ὑποφέρεις ἐκ τῆς ἀποξενώσεως. Πρὸ παντός, ἔσο φίλος ὀλιγίστων, εὐπροσηγορος δὲ πρὸς ὅλους. Φιλία εἶναι συνένωσις ὁμοτρόπων. Οὐδεὶς δύναται νὰ εἴπῃ, ὅτι ἐν τῇ φιλίᾳ πρόκειται περὶ ἐκλογῆς· ἢ φιλία εἶναι τύχη. Ὁ ἄνθρωπος συναντιᾷ ἐκεῖνον, τοῦ ὁποίου εἶναι ἀξίος.

Μερικαὶ φιλίαι εἶναι ὡς τὰ ἀνθη τοῦ κήπου· τὰ μὲν μαραίνονται, τὰ δὲ θάλλουσιν· αἱ τελευταῖαι κνοαὶ τοῦ φθινοπώρου σαρώουσιν ὅλα.

Προσπάθησον ἐκ τῆς παροδικότητος ταύτης νὰ τηρήσῃς, τοῦλάχιστον, ἓνα φίλον μέχρι τέλους τοῦ βίου σου. Μόνον ἓνα. Εἶναι μαργαρίτης, τοῦ ὁποίου ἡ ἀξία αὐξάνει ἀπὸ ἔτους εἰς ἔτος.

Τί εἶναι ὁμοῦ τὸ συγκρατοῦν τὸ λεπτόν καὶ εὐθραυστόν νῆμα τῆς φιλίας; Ὁ ἀμοιβαῖος σεβασμὸς καὶ ἡ ἐκτίμησις, ἢ ἀμοιβαία ἐμπιστοσύνη μετὰ μεγάλης λεπτότητος ἐν τῇ συμπεριφορᾷ. Πρὸς τοῦτο ὁμοῦ ἀπαιτεῖται ἀμοιβαία ἐπικοινωνία, διότι ἄλλως καὶ ἀξία λόγου φιλία διασπάται ἐκ τῆς εἰσχωρήσεως τρίτου τινός ἢ μαραίνεται, ἐνεκὸν ἐξασθενήσεως τῶν αἰσθημάτων, ὅταν μὴ παρέχῃται εἰς ταῦτα διαρκής τροφή.

ΤΙ; ΠΩΣ; ΔΙΑΤΙ;

— Πῶς ἐγινε τὸ ἀλφάβητον ;

Μὴ νομίσετε, ὅτι μίαν ἡμέραν κάποιος ἀρχαῖος σοφός, πρὶν ἀκόμη ἢ ἀνθρωπότης μάθῃ τὰ γράμματα, ἐκάθησε καὶ ἔκαμε τὸ ἀλφάβητον. Ὅχι! τὸ ἀλφάβητον ἐγεννήθη ἀπὸ τὴν ζωγραφικὴν, μὲ τὴν ὁποίαν ὁ ἀρχαῖος ἄνθρωπος ἐξεδήλωνε τὰς ἰδέας του.

Ἦθελεν, αἰφνης, νὰ γράψῃ τὴν ἐννοίαν πρόσωπον· ἐζωγράφιζεν ἐν Ὁ, εἰς τὸ ὅποιον ἐσημείωνε μέσα τὰ μάτια, τὸ στόμα, τὴν μύτην. Ἀλλά, κατόπιν, τὸ σημεῖον αὐτό, ποῦ ἐσήμαινε τὸ πρόσωπον, ἠπλοποιήθη καὶ ἔμεινε τὸ σημερινὸν Ὁ.

Κατὰ τὸν ἴδιον τρόπον τὸ Ι εἶναι ἀπομεινάρημα εἰκόνας, ποῦ ἐφανέρωνεν ἓνα ἄνθρωπον· τὸ Α παρίστανε τὸ σπῆτι καὶ εἴτω καθεξῆς.

Τὰ πρῶτα γράμματα, ὅταν αὐτὰ ἦσαν μόνον εἰκόνας, ὀνομάζονται ἱερογλυφικά. Αὐτὴ ἢ γραφὴ ἦτο ἢ μυστικὴ ἱερὰ γραφὴ τῶν ἱερέων τῆς Αἰγύπτου. Αὐτὰ τὰ γράμματα δὲν εἰμποροῦσε νὰ τὰ διαβάσῃ ὁ λαὸς τότε.

Σήμερον, ὁμοῦ, ἢ ἀρχαιολογία εὗρε τὸν τρόπον τῆς ἀναγνώσεως, καὶ τώρα, ὅσαι πλάκες εὐρίσκονται μὲ ἱερογλυφικά γράμματα, εἰμποροῦν οἱ ἀρχαιολόγοι νὰ τὰς ἀναγνώσουν. Καὶ μὲ αὐτὸν τὸν τρόπον δὲν ὑπάρχουν πλέον μυστικά.

— Εἰς τί χερσιμεύουν τὰ φρύδια ;

Υπάρχουν δύο λόγοι, διὰ τοὺς ὁποίους μᾶς εἰδόθησαν τὰ φρύδια. Ὁ πρῶτος λόγος εἶναι ἢ χερσιμότης των, ὁ δεύτερος εἶναι ἢ ὄφραϊότης, τὴν ὁποίαν δίδουν εἰς τὸ πρόσωπον.

Ἄν δὲν εἴχαμεν τὰ φρύδια, αἱ σταγόνας τοῦ ἰδρώτος, αἱ ὁποῖαι σχηματίζονται εἰς τὸ μέτωπον, θὰ ἔτρεχαν εἰς τὰ μάτια καὶ αὐτὸ θὰ ἦτο ἐπικίνδυνον, διότι ὁ ἰδρὸς θὰ ἐπέπληξε τὰ μάτια μας, ἀφοῦ εἶναι δηλητηρίον. Τὰ φρύδια, λοιπόν, ἐμποδίζουν τὸν ἰδρῶτα νὰ στάξῃ εἰς τὰ μάτια καὶ τὸν ἀπομακρύνουν πρὸς τὰ πλάγια.

Τὰ μάτια, ἐξ ἄλλου, εἶναι τὸ ὄφραϊότερον καὶ τὸ πλέον ἐνδιαφέρον μέρος τοῦ προσώπου, ὅχι μόνον ἐξ αἰτίας τοῦ σχήματός των, ἀλλὰ καὶ λόγῳ τῆς ἐκινήσεώς των. Τὰ φρύδια, λοιπόν, δίδουν περισσοτέραν ὄφραϊότητα εἰς τὰ μάτια, διότι τὰ κοσμοῦν, καὶ διότι ἐκλύουσιν πρὸς αὐτὰ τὴν προσοχὴν καὶ τὸ βλέμμα τῶν ἄλλων.

— Εἰς πόσῃν ἀπόστασιν βλέπομεν ;

Ὅταν λέγομεν, ὅτι τὰ μάτια μας εἰμποροῦν νὰ ἴδωσιν αὐτό, τοῦτο σημαίνει, ὅτι τὸ φῶς του δύναται νὰ εἰσέλθῃ εἰς αὐτά. Ἀδιάφορον, ἂν τὸ φῶς τοῦτο παράγεται ἀπὸ τὴν φλόγα πυρραίου ἢ προέρχεται ἀπὸ ἀπομακρυσμένον ἀστέρα, τοῦ ὁποίου τὸ φῶς, διὰ νὰ φθάσῃ ἕως εἰς ἡμᾶς, χρειάζονται δέκα χιλιάδες χρόνια.

Εἰς ἐκάστην περίπτωσιν, ἂν τὸ φῶς εἰσέλθῃ εἰς τὰ μάτια μας εἰς ἀρκετὴν ποσότητα, εἰμποροῦμεν νὰ ἴδωμεν καὶ βλέπομεν.

διὰ τὴν ποιήσιν καὶ τὸ δράμα, καὶ ἡγάπα τὰ ὑπερμεγέθη θέματα, τὰ ἑποῖα ἀπαιτοῦν φαντασίαν καὶ ἐνεργητικότητα σπανίαν.

ΠΑΙΔΙΚΗ ΗΛΙΚΙΑ

ΜΕΓΑΛΩΝ ΑΝΔΡΩΝ

ΒΑΓΝΕΡ

(συνέχεια ἀπὸ σελ. 5)

Τὰ πρῶτά του βήματα.

Ὁ Ριχάρδος Βάγνερ πολὺ μικρὸς ἀνέβη ἐπὶ τῆς σκηνῆς· ὁ ἴδιος, τοῦλάχιστον, διηγείται, ὅτι εἰς παράστασιν, ἣ ὅποια ἐδόθη κατὰ τὴν ἐπιστροφὴν τοῦ βασιλέως τῆς Σαξωνίας, ἐπαίξε τὸ μέρος μικροῦ ἀγγέλου. Εἰς ἄλλο ἔργον ἀνέλαβεν ἕνα ρόλον, ἀποτελούμενον ἀπὸ πέντε-ἕξ λέξεις.

Ὁ ρόλος αὐτός, λέγει εἰς τὴν αὐτοβιογραφίαν τοῦ Βάγνερ, μοῦ ἐχρησίμευσεν ὡς πρόφασις νὰ παραμελήσω πολὺ τὰ μαθήματά μου. Ἐλεγε εἰς τὸν διδάσκαλόν μου, ὅτι ἔχω ἕνα μεγάλο μέρος διὰ νὰ μάθω.

Εἰς ἡλικίαν ὀκτῶ ἔτων ἐμδῆκεν εἰς τὸ Kreuzschule τῆς Δρέσδης. Εἰς τὴν ἐποχὴν ἐκείνην ἐδόθη τὸ «Freischule», μία ὄπερα τοῦ Βέμπερ. Ὁ Βάγνερ εὐρέθη εἰς τὴν παράστασιν τοῦ ἔκαμεν ἐντύπων, κατελήφθη ἀπὸ θαυμασμὸν διὰ τὸν συγγραφεὴ τῆς ὄπερας ἐκείνης καὶ ἔκτοτε ἤρχισε συστηματικῶς νὰ διδάσκαται πιάνο.

Καὶ ὅμως, ὁ Βάγνερ δὲν ἦτο καλὸς μαθητῆς τοῦ πιάνου. Δὲν ἀγαποῦσε διόλου τῆς σκάλης καὶ τὰ γυμνάσματα. ἤρχισεν εὐθὺς νὰ ἐκτελῇ τὸ προανάκρουσμα τῆς ὄπερας τοῦ Βέμπερ μὲ τὸν ἰδικόν του τρόπον. Ὁ διδάσκαλός του δὲν παρέλειπε νὰ τοῦ λέγῃ πολλάκις:

— Δὲν θὰ γίνῃς καλὸς πιανίστας!

Καί, ἀληθινά, ὁ Βάγνερ δὲν εἰμποροῦσε νὰ καυχῆθῃ, ὅτι ἔπαιξε καλὸ πιάνο.

Ἐνδεκά ἔτων ἤρχισε νὰ σπουδάζῃ τὰ ἐλληνικά καὶ τὰ λατινικά· ἡγάπα πολὺ τὴν μυθολογίαν καὶ τὴν ἀρχαίαν ἱστορίαν. ἤρχισε νὰ γράφῃ ποιήματα καὶ ἠθέλησε νὰ μάθῃ τὰ ἀγγλικά, διὰ νὰ ἐξοικειωθῇ μὲ τὰ ἔργα τοῦ Σαίξπηρ, τὸν ὅποιον ἐθαύμαζε.

Μετ' ὀλίγον συνέθεσεν ἕν μίγα ἔργον, τὸ «Leukald et Adolaid».

Περὶ τοῦ ἔργου αὐτοῦ, λέγει τὰ ἑξῆς χαρακτηριστικὰ λόγια ὁ ἴδιος ὁ Βάγνερ, σατυρίζων τὸν ἑαυτὸν του:

Τὸ σχέδιον τοῦ δράματος αὐτοῦ ἦτο ἀληθινὰ μεγαλοπρεπές. Σαράντα δύο πρόσωπα ἀπέθνησκον κατὰ τὴν ἐξέλιξιν τοῦ ἔργου καὶ δι' αὐτὸ ἠναγκάσθη, εἰς τὸ τέλος, νὰ παρουσιάσω μερικὰ ἐξ αὐτῶν ὡς φαντάσματα, διότι ἔλα τὰ πρόσωπα τοῦ δράματος εἶχαν ἀποθάνει, πρὶν τελειώσει τὸ ἔργον. Ἡ σύνθεσις τοῦ δράματος αὐτοῦ μὲ ἀπρηγόρησε δύο χρόνια.

Βεβαίως, δὲν πρέπει νὰ δώσῃ κανεὶς ὑπερβολικὴν σημασίαν εἰς τὰ πρῶτα φελλίσματα τῆς μεγαλοφυΐας τοῦ Βάγνερ, ἀκόμη δὲ καὶ εἰς τὰ πειράγματα, ποῦ κατόπιν κάμνει διὰ τὸν ἑαυτὸν του. Ἐκείνο ὅμως, τὸ ὅποιον ἔχει νὰ παρατηρήσῃ κανεὶς, εἶναι, ὅτι ὁ Βάγνερ ἀπὸ πολὺ μικρὰν ἡλικίαν εἶχε τάσεις

Τὸ πρῶτον δράμα.

Ὁ Βάγνερ, πνεῦμα ἐλεύθερον καὶ δημοκρατικόν, δὲν ἡγάπα διόλου νὰ ὑποβάλλεται εἰς μεθόδους καὶ εἰς συστήματα διδασκαλίας. Οἱ καθηγηταὶ τοῦ ἔκαμνον πολλὰς φορές παράποννα.

Πολὺ μικρὸς ἤρχισε νὰ συγγράφῃ καὶ ἔκαμεν ἕν δράμα, τὸ ὅποιον διὰ πρώτην φοράν τὸ ἀνέγνωσεν εἰς τὴν ἀδελφὴν του Ὀυτιλιαν μίαν ἡμέραν φοβεράς θυέλλης. Ἀλλὰ ἡ τρικυμία δὲν ἦτο τόσο φοβερά, ὅσον αἱ σκηναὶ τοῦ δράματος ἐκείνου. Ἡ ἀδελφὴ του τὸν παρακαλεῖ νὰ παύσῃ τὴν ἀνάγνωσιν, ἀλλ' αὐτὸς ἐπιμένει, καὶ ἐκείνη, ἐπὶ τέλους, καταβάλλει μίαν ἰδιαιτέραν ὑπομονὴν καὶ δέχεται νὰ τὸ ἀκούσῃ μέχρι τέλους.

Τὸ δράμα ἐκείνο δὲν ἦτο κατὰ ἐπιτυχῆ μένον, ἀλλὰ ὁ Βάγνερ δὲν ἔχασε τὸ θάρρος του.

Εἰς ἡλικίαν δεκατεσσάρων ἔτων ἀκόμη ἐσχημάτισε τὴν ἰδέαν, ὅτι ἡ μουσικὴ εἶναι προωρισμένη νὰ ζωογονήσῃ τὸ θέατρον. Καὶ τὴν ἰδέαν αὐτὴν ἔθεσεν εἰς ἐφαρμογὴν κατόπιν εἰς ἕνα τὰ ἔργα του.

(τὸ τέλος εἰς τὸ ἐπόμενον) ΝΕΟΣ ΠΑΟΥΤΑΡΧΟΣ

ΜΗΤΕΡΑ ΚΑΙ ΠΑΙΔΙ

Ἡ μήτηρ.

Βλέπεις ἐκεῖ ἕψηλά - ἕψηλά, παιδάκι μου, στὸν οὐρανόν;... Μὲ τ' ἀγγελουδάκια τὰ πολλὰ κ' ἐν ἀδελφάκι σου ἀγνό, ποῦ τὸ θυμοῦμαι καὶ πονῶ, καλότυχον κ' εἶ μένει!

Ἦτανε τόσο ἀγαθὸ!... Εἶδαν, πῶς οὔτε μιὰ φορά δὲν μ' ἔκαμε νὰ λιπηθῶ, κ' ἦλθαν καὶ τοῦφεραν φτερά, ποῦ αἰώνια μέσα στή χαρὰ μ' αὐτὰ νὰ συντυχαίνῃ!

Τὸ παιδί.

Μαμά μου, γιὰ νὰ μὴ βρεθῇ μέσ' ἀπ' τὴν ἀγκαλιά σου κανένας ἀγγελὸς κ' ἐλθῇ, μὲ πάρῃ ἀπ' τὰ φιλιὰ σου, μαμά μου, καὶ σ' ἀφήσω... πέ μου, ἀχ! πέ μου: πῶς μπορῶ νὰ κάμω τρόπο, νὰ εὐρῶ, πολὺ νὰ σὲ λυπήσω;

(Ἐκ τοῦ Γερμανικοῦ) I. K.

ΣΚΕΨΕΙΣ

Αἱ κακαὶ φίλαι φέρουσι πάντοτε κακοὺς καρπούς.

Ἡ νεότης πρέπει νὰ εἶναι ἐν τομιεντήριον, εἰς τὸ ὅποιον νὰ κατατίθενται αἱ οικονομίαι.

Διὰ νὰ φθάσῃτε εἰς ἕν ἀποτέλεσμα, δὲν εἶναι ἀπαραίτητον νὰ βαδίζετε πολὺ, ὅσον τὸ νὰ βαδίζετε κάθε ἡμέραν.

ΓΥΜΝΑΣΤΙΚΗ - ΥΓΕΙΑ

ΔΕΚΑΠΕΝΤΕ ΛΕΠΤΑ ΤΗΝ ΗΜΕΡΑΝ ΔΙΑ ΤΟ ΣΩΜΑ ΣΑΣ

— Θέλετε νὰ εἶσθε ὑγιεῖς; — Γυμναζεσθε τακτικὰ καὶ ἀπὸ μικρὰν ἡλικίαν.

— Θέλετε νὰ εἶσθε ὠραῖοι καὶ εὐσώμοι; — Κρατήσατε τὴν εὐκαμψίαν τοῦ σώματός σας μὲ τὴν γυμναστικὴν καὶ μὲ τὴν γυμναστικὴν, πάλιν, ἐξασφαλίσατε τὴν ἀρμονικὴν ἀνάπτυξιν τῶν μυῶν σας.

Μὴ νομίζετε, ὅτι πρέπει νὰ γίνετε ἀθληταί, μὴ ὑποθέσετε, ὅτι πρέπει νὰ γυμναζεσθε ὅλην τὴν ἡμέραν. Ἀφιερῶσατε μόνον δεκαπέντε λεπτά καθ' ἑκάστην διὰ τὰ γυμναστικά σας αὐτά. Τόσον μόνον φθάνει. Προτιμήσατε ὅμως τὰς πρωΐνας ὥρας, ὅποτε ὁ στόμαχος δὲν εἶναι φορτωμένος.

Ἀσκήσεις γενικαί.

Υπάρχουν μερικαὶ ἀσκήσεις, αἱ ὅποιαι πρέπει νὰ γίνωνται καθ' ἑκάστην, διότι εἶναι γενικαὶ καὶ ἀποβλέπουσι εἰς ὅλον τὸ σῶμα.

1.— Στάσις προσοχῆς. Διὰ νὰ λάβετε τὴν στάσιν αὐτήν, πρέπει ὁ ἄξων τοῦ λαμποῦ νὰ εἶναι κάθετος, ὁ πῶγων πρὸς τὰ ὀπίσω, οἱ ὄμοι κατεβασμένοι καὶ ἐστραμμένοι πρὸς τὰ ὀπίσω, ὥσταν νὰ εἴσινον νὰ ἀκουμβήσῃ ὁ εἰς τὸν ἄλλον· ἡ κοιλία μαζετωμένη, διὰ νὰ μὴ ἐξέρχεται ἀπὸ τὴν γραμμὴν τοῦ στέρνου. Οἱ βραχίονες τεταμένοι πρὸς τὰ κάτω, αἱ κνήμαι ἐνωμέναι, οἱ πόδες ἀνοικμένοι εἰς τὸ

ξὸν 1/2 τοῦ κύκλου. Τὸ σῶμα δὲν πρέπει νὰ κλίνη οὔτε πρὸς τὰ ἔμπροσ, οὔτε πρὸς τὰ ὀπίσω (εἰκὼν 1).

2.— Αἱ χεῖρες ἐπὶ τῶν ἰσχίων. Ἀπὸ τὴν στάσιν τῆς προσοχῆς μεταθέσατε τοὺς βραχίονας καὶ προβραχίονας οὕτως, ὥστε αἱ παλάμαι νὰ φθάσουν εἰς τὴν μέσην, μὲ τὰ τέσσαρα δάκτυλα πρὸς τὰ ἔμπροσ καὶ τὸν μεγάλον δάκτυλον πρὸς τὰ ὀπίσω (εἰκὼν 2).

3.— Αἱ χεῖρες εἰς τὸν αὐχένα. Ἀπὸ τὴν στάσιν τῆς προσοχῆς ὑψώσατε πλαγίως τοὺς βραχίονας, ὥστε τὰ χεῖρα νὰ τεθῶσι παρὰ τὸν αὐχένα, αἱ δὲ παλάμαι νὰ εἶναι ἐστραμμέναι ἔμπροσ. Τὰ δάκτυλα τεταμένα καὶ ἐνωμένα εἰς τρόπον, ὥστε τὰ ἄκρα τῶν δακτύλων καὶ τῶν δύο χειρῶν νὰ ἐγγίζωνται τὰ μὲν τὰ δεξιά. Οἱ ἀγκῶνες πρέπει νὰ στρέφωνται πρὸς τὰ ὀπίσω, ὁ δὲ πῶγων πρὸς τὰ μέσα (εἰκὼν 3).

4.— Τάσις τῶν χειρῶν. Τείνατε τὰς χεῖρας κατὰ μῆκος τοῦ σώματος οὕτως, ὥστε οἱ βραχίονες νὰ μὴ ἐξέρχωνται ἀπὸ τὴν γραμμὴν τοῦ σώματος καὶ νὰ φαίνωνται σχεδὸν κολημένοι εἰς τὰ αὐτιά (εἰκὼν 4).

2.—'Η Νέλλη υποχρεώνει την Ειρήνην.

Μίαν Πέμπτην, ὅλαι αἱ μαθήτριάς τῆς τάξεως ἐκείνης εἶχαν μαζευθῆ εἰς τὸ δωμάτιον τῆς παραδόσεως καὶ ὀλίγοι ἐπερίμεναν τὴν ὥραν, ποῦ θὰ ἤρχετο ὁ κύριος καθηγητής.

Ὁ καθηγητὴς ἐκεῖνος ἦτο τακτικώτατος. Μόλις ἐκτύπη τὸ ὀρολόγιον τὴν δευτέραν μετὰ τὸ μεσημέρι ὥραν, ἐκεῖνος εὐρίσκατο ἐπάνω εἰς τὴν ἔδραν καὶ ἤρχιζε τὸ μάθημα.

Ἄλλοιμονον εἰς τὴν μαθήτριά, ἡ ὁποία θὰ ἀργοποροῦσεν ἢ δὲν θὰ ἐγνώριζε τὸ μάθημά της! Ὁ καθηγητὴς τὴν ἐμάλωνε πολὺ πικρὰ καὶ ἐφέρετο πρὸς αὐτὴν αὐστηρότατα.

Τὴν Πέμπτην, λοιπόν, ἐκείνην, ἐνῶ τὸ ὀρολόγιον ἐκτύπη τὰς δύο ὥρας, τὴν ἰδίαν στιγμήν ὁ καθηγητὴς ἐμβαινε εἰς τὴν παράδοσιν ἀπὸ τὴν μίαν θύραν καὶ ἀπὸ τὴν ἄλλην ἢ Εἰρήνην, ἡ ὁποία διὰ κάποιαν ἀφορμὴν εἶχε καθυστερήσει.

Ἡ κόρη ἐκείνη δὲν ἐδάδιζεν ἐπέτα σχεδόν, διὰ νὰ φθάσῃ γρήγορα εἰς τὴν θέσιν της.

Ἀλλὰ μὲ τὴν βίαν, ποῦ ἐφθάνεν ἀπὸ τὸ σπίτι, εἶχε λησμονήσει νὰ πάρῃ μαζί της τὴν Ἱστορίαν, τὸ βιβλίον ἀκριβῶς, τὸ ὅποιον θὰ τῆς ἐχρειάζετο τὴν ὥραν ἐκείνην.

Στενοχωρημένη, ἤρχισε νὰ ψιθυρίζῃ μόνη: — Ἐξέχασα τὴν Ἱστορίαν μου, καὶ ἂν μὲ ἐρωτήσῃ πρῶτην ὁ καθηγητὴς, τί θὰ τοῦ εἰπῶ; Μὲ τὴν ταραχὴν μου, δὲν ἐνθυμοῦμαι πῶς ἀρχίζει τὸ μάθημα.

Ἡ ταραχὴ τῆς ψυχῆς τῆς Εἰρήνης ἐφανερῶντο εἰς τὸ πρόσωπον τῆς κόρης. Ἦτο ἐτοίμη νὰ κλαύσῃ.

Ἡ Νέλλη ἐνόησε τὴν στενοχωρίαν τῆς συμμαθήτριάς της καὶ τῆς εἶπεν ἀμέσως μὲ κάποιαν συστολήν:

— Πῶς; ἄληθμονήσατε τὴν Ἱστορίαν σας; θέλετε νὰ σὰς δώσω τὴν ἰδικὴν μου;

Καὶ εὐθὺς ἡ καλὴ κόρη ἔδωσε τὸ βιβλίον τῆς εἰς τὴν Εἰρήνην.

Τὸ βιβλίον τῆς Νέλλης ἦτο ἀπλοῦστατα δεμένο χωρὶς πολυτέλειαν, ἀλλ' ἦτο καθαρῶτατον καὶ πολὺ περιποιημένον.

Ἡ Εἰρήνην ἐχάρη διὰ τὴν βοήθειαν, ἐρριψε μιὰ ματιὰ εἰς τὸ μάθημα τῆς ἡμέρας ἐκείνης, καί, ἐπειδὴ πλέον ἡ ψυχὴ τῆς ἠσύχασε δι' αὐτό, τὸ ἐναθυμήθη, καὶ ὅταν τὴν ἠρώτησεν ὁ καθηγητὴς, τὸ εἶχε πρόχειρον εἰς τὸν νοθὸν της.

Ἐν τῷ μεταξὺ ἡ Καίτη, ἡ ὁποία ἐκάθητο ἀριστερὰ τῆς Εἰρήνης, τὰ εἶχαν ἀκούσει ὅλα καί, διὰ νὰ μὴ δώσῃ αὐτὴ τὸ βιβλίον της, τὸ ἐκρυψε μὲ τρόπον εἰς τὸ μανδύον της.

Διατί ὁμοῦς ἡ Καίτη δὲν ἤθελε νὰ κάμῃ τὴν εὐκολίαν ἐκείνην εἰς τὴν Εἰρήνην; Διὰ δύο ἀφορμὰς: πρῶτον, διότι ἤθελεν ἡ Καίτη νὰ μὴν εἰπῆ καλὸ μάθημα ἢ Εἰρήνην, νὰ τὴν ἐπιπλήξῃ ὁ καθηγητὴς καὶ νὰ τῆς βάλῃ κακὸν βαθμὸν· δεύτερον δέ, διότι ἐντρέπατο αὐτὴ ἡ ὑπερήφανη νὰ δεῖξῃ τὸ βιβλίον της εἰς τὴν πλουσίαν Εἰρήνην, διότι τὸ βιβλίον της ἐκεῖνο δὲν ἦτο δεμένον μὲ πολυτέλειαν,

καθὼς ἦτο δεμένον τὸ βιβλίον τῆς Εἰρήνης. Βλέπετε, λοιπόν, ὅτι ἡ Καίτη ἦτο καὶ ζηλιάρικα καὶ ὑπερήφανος.

Ἡ Εἰρήνην ἠὐχαρίστησε πολὺ τὴν Νέλλην καὶ μετὰ ὀκτὼ ἡμέρας τῆς ἐχάρισεν ἕν Εὐαγγέλιον μικρόν, δεμένον μὲ ὠραῖον δέσμα καὶ μὲ βελούδο, εἰς τὸ ὅποιον, μάλιστα, εἶχε τὰ ἀρχικὰ ψηφία τοῦ ὀνόματος τῆς Νέλλης. Ἦτο ἀληθινὰ ἕνα πολὺ κομψὸ καὶ πολυτελὲς δῶρον.

Ἡ Καίτη τὸ ἐκατάλαβε καὶ αὐτό, ἂν καὶ ἔκαμε, πῶς δὲν ἐπρόσεξε.

Καί, ἐπειδὴ τὸ ἐκατάλαβε, νῆπ ζήλεια καὶ νέον πείσμα τὴν ἐπίασε.

Ὅταν, μάλιστα, μιὰ συμμαθήτριάς τῆς ὠμίλησε διὰ τὸ δῶρον ἐκεῖνο, ἡ Καίτη τῆς εἶπε:

— Ἄκουσε, σὲ παρακαλῶ δὲν ἀγαπῶ διόλου τοὺς ἀνθρώπους, ποῦ ἀνακατεύονται εἰς τῆς δουλειὰς τῶν ἄλλων. Τί μὲ μέλει τί ἔκαμον ἢ Εἰρήνην καὶ ἡ Νέλλη!

Καὶ ὁμοῦς τὴν ἐμελε πάρα πολὺ, διότι εἶχε κιτρινίσει ἀπὸ τὸν θυμὸν της.

3.—Τὸ γλιστρημα τῆς Καίτης.

Μερικὰς ἐβδομάδας ὕστερον ἀπὸ τὸ ἐπεισόδιον αὐτό, ἡ Καίτη εὐρέθη ὑποχρεωμένη ἀπὸ τὴν γλυκείαν καὶ εὐγενῆ Εἰρήνην.

Ἐκαμε φοβερὸ κρῖν καὶ ἐφυσόσσε πολὺς ἀέρας. Οἱ δρόμοι βλοῖ ἦσαν σκεπασμένοι ἀπὸ πάγο, ἐπάνω εἰς τὸν ὅποιον δύσκολα κἀνεὶς εἰμποροῦσε νὰ περιπατήσῃ.

Ἄν καὶ ἐπάνω εἰς τοὺς δρόμους εἶχαν ρίψει στάκτην καὶ ἄμμον, διὰ νὰ περιπατοῦν οἱ κάτοικοι τοῦ τόπου, ἐν τούτοις, οἱ διαβάται ἦσαν ὀλίγοι.

Εἰς πολλὰ μέρη ὁ δρόμος ἐσχημάτιζε λάκκους μὲ λάσπην, εἰς τοὺς ὁποίους ἐκινδύνευε κἀνεὶς νὰ πέσῃ.

Δι' αὐτό, μόνον ὅσοι εἶχαν σπουδαίαν ἀνάγκην ἐδραίναν ἀπ' ἐξω ἀπὸ τὰ σπίτια τῶν.

Τὴν ἡμέραν ἐκείνην ἐπρόκειτο αἱ μαθήτριάς τοῦ γέροντος καθηγητοῦ νὰ κάμουν διαγωνισμόν καὶ διὰ τοῦτο δὲν ἔπρεπε νὰ λείψῃ κάμμία.

Ὅλα τὰ κορίτσια ἐσπευσαν μὲ χαρὰν, χωρὶς νὰ φοβηθοῦν τὸν κακὸν καιρὸν.

Ἀφῆνης, ἠκούσθησαν δύο δυνατὰ φωνὰ εἰς τὴν αὐλὴν τοῦ σχολείου. Ἡ μία ἦτο τῆς Καίτης, ἡ ὁποία εἶχε πέσει καὶ εἶχε στραγγάλισαι τὸ πόδι της, καὶ ἡ ἄλλη προήρχετο ἀπὸ τὴν ὑπηρέτριαν Μαρζῶ, ἡ ὁποία ἐτρέμαζεν, ὅταν εἶδε τὴν μικρὰν κυρίαν της νὰ λήπῃ καὶ προσεπάθει νὰ τὴν κρατήσῃ ὀρθίαν.

Κατὰ δυστυχίαν, ἡ μικρὰ Καίτη ἐκονοῦσε πολὺ, ὁσάκις προσπαθοῦσε νὰ πατήσῃ τὸ πόδι της εἰς τὴν γῆν, καὶ δὲν εἰμποροῦσε νὰ κάμῃ ἕστω καὶ ἕν βῆμα.

— ὦ! Θεέ μου, Θεέ μου! ἐστὴναζεν ἡ ὑπηρέτρια, πῶς θὰ σὲ πάγω, λοιπόν, σπίτι; Νὰ σὲ σηκώσω δὲν εἶναι δυνατὸν μ' αὐτὸν τὸν φοβερὸ καιρὸ ἐπάνω στοὺς παγωμένους δρόμους· τοῦλάχιστον νὰ βρισκότανε κάμμία ἄμαξα!

(ἀπολοῦθι!)

ΚΛΕΙΩ

ΠΟΙΚΙΛΑ - ΕΥΘΥΜΑ

Ἡ ὑπομονὴ τοῦ σοφοῦ.

Ἡ γλυκύτης τοῦ χαρακτῆρος καὶ ἡ ὑπομονὴ εἶναι ἀρσται μεγάλαι καὶ διακρίνουν τὰς ἀληθινὰ γενναίας ψυχὰς.

Ὁ Νεύτων, καθὼς ἐξύστε, ἦτο σοφὸς μαθηματικὸς, διάσημος διὰ τὰς παρατηρήσεις του.

Δὲν ἦτο μόνον σοφός, ἀλλὰ καὶ τρυφερότατος καὶ ὑπομονητικώτατος ἄνθρωπος.

Διηγοῦνται περὶ αὐτοῦ τὸ ἐξῆς ἀνέκδοτον:

Ὁ Νεύτων εἶχεν ἕνα σκύλον, τὸν ὅποιον ὠνόμαζε Διαμάν.

Μίαν ἡμέραν τὸν ἀφῆκε μόνον εἰς τὸ γραφεῖόν του, ἀλλ' ὅταν ἐπέστρεψεν, εἶδεν, ὅτι τὸ σκυλάκι του εἶχεν ἀναποδογυρίσει τὸ ἀναμμένο κερί ἐπάνω εἰς ἕνα σωρὸν χειρογράφων, τὰ ὅποια ἦσαν εἰς τὸ τραπέζι.

Τὰ χειρόγραφα αὐτὰ ἦσαν γεμάτα ἀπὸ ὑπολογισμοῦς, διὰ τοὺς ὁποίους ὁ Νεύτων εἶχεν ἐξοδύσει τὰ περισσότερα ἔτη τῆς ζωῆς του.

Οἱ ὑπολογισμοὶ ἐκεῖνοι, λοιπόν, εἶχον κατὰ καί, ἐπειδὴ ὁ Νεύτων ἦτο τότε εἰς μεγάλην ἡλικίαν, δὲν θὰ ἦτο δυνατὸν ν' ἀρχίσῃ ἀκ νέου τὴν ἐργασίαν.

Ἡ ἀπώλεια αὐτὴ διὰ τὸν Νεύτωνα ἦτο ἀνεπανόρθωτος.

Καὶ ὁμοῦς, ὁ μέγας σοφὸς δὲν ἐθύμωσε μὲ τὸ σκυλάκι του, ὡς θὰ ἐπεριμένετε νὰ κάμῃ, δὲν τὸ ἐκτύπησε, ἀλλὰ τὸ ἐκύτταξε μὲ λύπην καὶ τοῦ εἶπεν:

— ὦ! ἂν ἤξευρες, Διαμάν, τί κακὸ μοῦ ἔκαμες!

Τί λέγετε σεις, οἱ ὅποιοι θυμώνετε μὲ τὸ παραμικρόν;

Ἡ ἀπάντησις τοῦ ὑπηρέτου.

Εἰς τὸν Μπουφὸν ἔστειλε κάποιος δύο πρόβια σῦκα προκλητικώτατα. Ἄλλ' ὁ ὑπηρέτης, ποῦ τὰ ἐκόμιζε, δὲν ἠδυνήθη νὰ κρατηθῇ καὶ ἔφαγε τὸ ἕν εἰς τὸν δρόμον.

Ὁ Μουφάν, ποῦ ἐδιάβασεν εἰς τὸ γράμμα, ὅτι τοῦ ἔστειλαν δύο σῦκα, ἠρώτησε τὸν ὑπηρέτην:

— Καὶ τί τὸ ἔκαμες τὸ ἄλλο σῦκο;

Ὁ ὑπηρέτης, ἀντὶ ἀπαντήσεως, ἀπῆρε τὸ δεύτερον σῦκον καὶ τὸ καταβρόχθισε πρὸ τοῦ ἐκπλήκτου φυσιοδίφου.

Σοφὴ ἐρώτησις!

Ὁ μικρὸς Τάσης διηγείσεται τὴν Δευτέραν τὸ πρῶτ' εἰς τὸ σχολεῖόν του:

— Χθὲς ἐπῆγα εἰς τὸ Μαρμαρέα.

Καὶ κάποιος συμμαθητὴς του τὸν ἐρώτη:

— Καὶ πόσες μέρες ἔμεινες ἐκεῖ;

Παιδικὴ ἀπορία.

— Γιατί, πατέρα, εἶπε προχθὲς ἕνας μικρὸς στὸν μπαμπά του, ἀφῶ ἔχουμε δυὸ μάτια, νὰ μὴ βλέπομε τὰ πράγματα διπλά;

ΠΛΑΝΗΤΗΣ

ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑ ΤΩΝ ΑΝΑΓΝΩΣΤΩΝ ΜΑΣ

ΥΜΝΟΣ ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΘΕΟΝ

Θεὸ μεγαλοδύναμι καὶ κτίστα τῶν πάντων,
μεγαλοεργε, φιλοπόλαυτοι, Σὲ ἀνυμνεῖ ἡ κτίσις!
Σὲ ἀνυμνεῖ τὸ πνεῦμα, ἡ νύξ καὶ ἡ ἡμέρα
Σὲ ἀνυμνοῦν οἱ ἄνθρωποι καὶ Σὲ καλοῦν Πατέρα!

Πρὸς Σὲ καὶ μόνον στρέφεται ἡ τοῦ πτωχοῦ ἐλπίδα,
πρὸς Σὲ σημόνει τ' ὄρφανὸ καὶ δύστηνον τὴν χεῖρα,
πρὸς Σὲ τὸ πᾶν προσεύχεται, πρὸς Σὲ τὸ πᾶν ἐλπίζει,
πρὸς Σὲ τὸ βλέμμα ἡ καθέτις, πρὸς Σὲ τὸ ἀντιβλέπει!

Θεὲ, Σὲ τὸ πολυπληθὴ γένημα τῶν ἀγγέλων
Σὲ ἀνυμνοῦν νυχθημερόν μετὰ τῶν ἀρχαγγέλων!
Παντοκράτωρ εἰ ἄριστος Ἐσὺ περικλυτοῦσι,
τὸ Χερουβείμ καὶ Σεραφείμ τὴν δόξαν Σου ὑμνοῦσι.

Θεὲ, ἡ ἐσπελαγγία Σου, τὸ ἀγροπνόν Σου ὄμμα,
Θεὲ, πῶς οὐκ οὐρανοῦς παντοκράτορ Σου ὄμμα!
Σὺ, ποιεῖς Θεὲ, ἐσπελάσων, λυπήσων
ἡμῶν τὴν ταπεινὴν φωνὴν καὶ μόνον ἐσπελαγγίσων.

B. E. ΤΣΑΓΚΑΛΗΣ

ΑΠΟ ΤΗΝ ΜΑΘΗΤΙΚΗΝ ΖΩΗΝ

ΣΚΕΨΕΙΣ

2 Νοεμβρίου 1917.

Ἀγαπητέ μου φίλε,

«Ἄνθρωπος ὢν τοῦτ' ἴσθι καὶ μέμνησ' αὐτοῦ.
Ὁ Διογένης ἦναψε λύχνον, διὰ νὰ ζητήσῃ
ἄνθρωπον!

Πραγματικῶς, ὀλίγοι κατορθώνουν νὰ μορ-
φωθοῦν εἰς ἀληθεῖς ἀνθρώπους καὶ πάντοτε
νὰ διδάχουν τὴν ζωὴν τῶν μετ' ἀληθῶς ἀν-
θρώπων τρόπον. Ὀλίγοι μόνον θέλουν ν'
ἐπιφασίσουν νὰ σκεφθοῦν περὶ τῆς οὐσίας
τῆς ἀληθοῦς ἀξίας καὶ τοῦ προσορισμοῦ τοῦ
ἀνθρώπου.

«Μὴ ὑπεραίρεσαι τῶν ἄλλων».

Ἐπιψηλὴ καταγωγή, κοινωνικὴ θέσις, πλοῦ-
τος καὶ ἄλλα δῶρα τῆς τύχης δὲν ἀποτελοῦν
τὴν ἀληθεῖ ἀξίαν τοῦ ἀνθρώπου.

Ἐπ' οὐδενὶ λόγῳ πρέπει νὰ καταφρονῆς
τὸν πλησίον σου, καὶ ἂν ἀκόμη ἠθικὰ προ-
τερήματα καὶ ὑπεροχὴ τοῦ πνεύματος σὲ
χαρακτηρίζουν. Δὲν σοῦ δίδεται τὸ δικαίωμα
ὄχι, ἐνθυμοῦ, ὅτι εἶσαι ἄνθρωπος.

Μὴ καυχᾶσαι ἐκὶ πατραγαθία καὶ καυχό-
μενος νὰ ὑποτιμᾶς καὶ περιφρονῆς τοὺς
ἄλλους. Ὅτε ὁ Πανσανίας ἐκαυχῆθη, διη-
γούμενος τὰ κατορθώματά του, τὸν ὑπενθύ-
μισεν ὁ ποιητὴς Σιμωνίδης, ὅτι εἶσαι καὶ
αὐτὸς ἄνθρωπος. Ὁ Φίλιππος, ὁ βασιλεὺς
τῆς Μακεδονίας, μετὰ τὴν ἐν Χαιρωνείᾳ
νίκην αὐτοῦ, παρήγγειλε δούλον νὰ τὸν ὑπεν-
θύμισῃ, ὅτι εἶσαι ἄνθρωπος. Πάντες οἱ ἀλη-
θῶς μεγάλοι ἄνδρες ἦσαν μετριοφρονεῖς.

«Μὴ νόμιζε σεαυτὸν ἀνώτερον τῆς φύσεως καὶ
τῆς τέχης τῶν ἀνθρώπων».

Πόσοι φαντάζονται, ὅτι ἐκλήθησαν δι'
ὕψηλά πράγματα! καὶ ὅμως δὲν δύναται
οὔτε διὰ τὰ συνήθη καθήκοντα τῆς ζωῆς νὰ
δειξοῦν ἀρκούσαν δεξιότητα, ἐπιμέλειαν καὶ
πίστιν. Πρόσεξε, λοιπόν!... Οὐδεὶς ἄλυκος
τὸν βίον διηγάγεν! Ἡ τύχη μᾶς εἶναι ὑπο-
μονὴ καὶ πίστις εἰς τὴν σοφίαν τοῦ Παναγᾶ-
θου. Ἡ Σπαρτιάτις μήτις λέγει, καθοῦσα

τὸν θάνατον τῶν υἱῶν τῆς: «ὅτε ἔστειλα τὰ
τέκνα μου εἰς τὴν μάχην, ἐγνώριζα, ὅτι ἦσαν
θνητὰ». Ἔσο τοιοῦτος, ἀλλὰ μὴ καταβαίνης
εἰς τὴν τάξιν τῶν ζῶων. Μὴ λησμονεῖ ποτέ,
ὅτι σὺ, ὡς εἰκὼν τοῦ Θεοῦ, ἐκλήθησθαι διὰ τὴν
ἀθανασία καὶ ἡγοράσθαι ἀκριβᾶ.

Ὁ ὑπεραγαπῶν σε

ΕΥΡΥΘΙΜΟΣ

Ἡ ΑΓΑΠΗ ΤΗΣ ΜΑΝΑΣ

Ἡ μάνα ἡ δύστηνη ἐφύλαξε ὅλη νύχτα τὸ
μονάκριβο παιδί της, ποῦ ἦταν ἄρρωστο βα-
ρειὰ καὶ ἔτρεχε μὴ τύχῃ καὶ ἀποθάνει.

Καὶ κάθε τόσο ἔσκυβε σι' ἄσπρο του μα-
ξιλάρου ν' ἀκούῃ τὴ βαρεῖά του ἀναπνοή.

Κ' ἦταν ἡ ὥρα γιὰ τὴ μάνα χρόνος, γιατί
ἦταν ὀρισμένη ἀπ' τὸ γιατρό ἡ νύχτα ἐκείνη:
ἢ θά τοῦ σφαλοῦσε τὰ γαλατὰ του ματάκια
γιὰ πάντα ἢ θά τὸ ἄφινε ν' ἀντικρύσει μὲ
χαμόγελο τὴ γλυκεῖά του μάνα, ποῦ μὲ λα-
χτάρου ἐβλέπε τὸ μικρὸ του στηθάκι ν' ἀνεβο-
κατεβαίνη. Καὶ κρατοῦσε μὲ πόνο μὲς' στὰ
παγωμένα της χεῖρα τὰ φλογισμένα χεράκια
τοῦ παιδιοῦ της καὶ φιλοῦσε ἀδιάκοπα μὲ
τρελλὴ ἀπελπισία τὰ χεῖνά της τοῦ μαλλάκια,
νομίζοντας, ἢ δόλια, πῶς μ' αὐτὰ μπορεῖ νὰ
τὸ κρατήσῃ σὴ ζωῇ.

Μὰ ξάφνου, μὲς' στὴ σιγαλιὰ τῆς νύχτας,
θαρρεῖ, πῶς ἀκούει βήματα στρέφει, καὶ τί
νὰ δῇ; ἓνα γέρο, ποῦ προχωροῦσε σὸ κρε-
βατάκι τοῦ παιδιοῦ της, καὶ ἔφυγε τῆς ἀμοιρης
μάνας τὸ αἶμα, καὶ ἀπέγινε τὸ σῶμά της,
γιατὶ κατάλαβε, πῶς ἦταν ὁ Χάρος. Καί,
πρὶν νὰ τῆς μιλήσῃ, πέφτει γονατιστὴ καὶ
τὸν παρακαλεῖ μὲ πόνο, μὲ λαχτάρου:

— Μὴ πάρῃς, Χάρος, τὸ παιδί μου, μὴ!
λυπήσου το, ποῦναι μικρὸ ἀγγελάκι, ἄφες' το
στὸν κόσμον νὰ χαρῇ, ἄς' το νὰ μεγαλώσῃ,
ἄφες' το νὰ πλέξῃ τὸ στεφάνι τῆς ἀγάπης,
ν' ἀνέβῃ σὸ βουνὸ τῆς δόξας, καὶ ποῦ τ' ὄνει-
ρεύεται ἡ ψυχὴ μου. Ἄς' το, Χάρος μου,
ἄφες' το, καὶ πάρῃς τὴ δική μου τὴ ζωῇ.

Μὰ κείνος τὴν κυττάζει ἀκίνητος καὶ μ' ἓνα
πικρὸ χαμόγελο τῆς λέγει:

— Δύστηνη μάνα! σὲ λυποῦμαι, μὰ εἶμαι
σταλμένος νὰ πάρω ἀπ' τὸ σπῆτι σου μιὰ
ψυχὴ καὶ δὲν μπορῶ νὰ γυρίσω μὲ χεῖρα
ἀδεια.

Καὶ δέρονται ἡ δόλια μάνα, δέρονται, καὶ
σπαρταράει σὰν τὸ ψάρι, ὡς ποῦ μὲ τὰ χεῖρα
της ἔσχισε τὰ δόλια της τὰ στήθη.

Κι' ἄρχισε τὸ αἶμα σιγά-σιγά νὰ τρέχη
καὶ νὰ πλημμυρίζῃ ἡ γῆ, καὶ μαζί μὲ τὸ
αἷμά της ἔφευγε ἀγάλια-ἀγάλια ἡ ζωὴ της,
καὶ ἀσπρίζανε τὰ χεῖλιά της, καὶ σβύνανε τὰ
μάτια της, κρατῶντας, μ' ὅση δύναμι τῆς
ἔμεινε, τὸ χεῖρι τοῦ παιδιοῦ της καὶ σιγοσιθυ-
ρίζοντας:

— Ἄς' το, Χάρος μου, ἄφες' το, καὶ πάρῃς
τὴ δική μου τὴ ζωῇ.

Κ' ἔτσι ἡ δύστηνη μάνα, ἀφ' οὗ ἦταν
ὀρισμένο νὰ πάρῃ ὁ Χάρος μιὰ ψυχὴ, ἔδωσε
τὴ δική της, γιὰ νὰ μείνῃ στὸν κόσμον τ' ἀγα-
πημένο της παιδί.

Μὰ ἡ θυσία τῆς μάνας δὲν χάθηκε, παρὸ
σιγά-σιγά ῥίξωσε βαθεῖα τὴν ἀγάπη σὲ κάθε
παιδιοῦ ψυχὴ, καὶ ἀπὸ τότε ἡ μάνα ἀγαπιέ-
ται στὸν κόσμον ἀπ' ὅλους πειὸ πολὺ, καὶ
θᾶναι καταραμένο τὸ παιδί, ποῦ λησμονεῖ
τὴν ἀγάπη τῆς μάνας.

P. A.

ΤΙ ΠΑΘΑΙΝΕΙ Ο ΦΙΛΑΡΓΥΡΟΣ

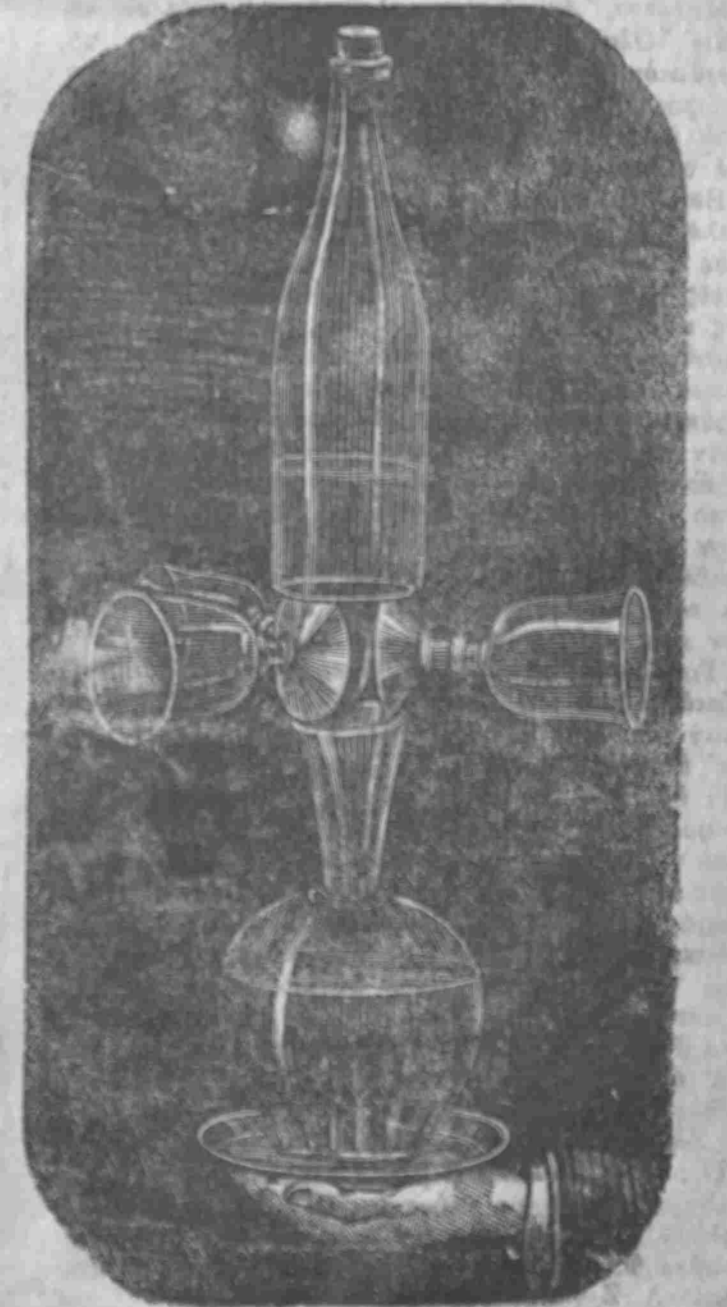
Εἰς μίαν πόλιν ἔζοῦσε κάποτε ἓνας πλοῦ-
σιος, ὁ ὁποῖος ἦτο πολὺ φιλάργυρος καὶ ποτὲ
δὲν ἔκαμνεν ἐλεημοσύνην. Εἶχε τὰ χρήματά
του μέσα εἰς ἓν κιβώτιον καὶ κάθε ἡμέραν
τὰ ἔμέτρα, διὰ νὰ ἴδῃ ἔάν ἦσαν σωστά. Ὁ
πλοῦσιος εἶχεν ἓνα μικρὸν πίθηκον, τὸν
ὁποῖον ἠγάπα πολὺ καὶ εἶχε πάντοτε εἰς τὸ
δωμάτιόν του.

Μίαν ἡμέραν ὁ φιλάργυρος εἶχε μεταβῆ
εἰς ἐργασίαν καὶ ἐλησμόνησε νὰ κλείσῃ τὸ
κιβώτιον τῶν χρημάτων του. Ὁ πίθηκος
τότε πηγαίνει, λαμβάνει τὰ χρυσᾶ νομίσμα-
τα, τὰ ὁποῖα τοῦ ἤρθεσαν πολὺ, καὶ ἤρχισε νὰ
τὰ ρίπῃ ἀπὸ τὸ παράθυρον εἰς τοὺς ἀνθρώ-
πους, οἱ ὁποῖοι ἐπερνοῦσαν ἀπὸ τὸν δρόμον.
Εὐθὺς ἔμαξεύθη ἔξω ἀπὸ τὴν οἰκίαν τοῦ
φιλαργύρου πολὺ πλῆθος ἀνθρώπων, οἱ
ὁποῖοι ἐσύναζον τὰ χρήματα, ποῦ ἐρριπτεν ὁ
πίθηκος. Ὅταν ἐφθασεν ὁ φιλάργυρος, ἦτο
ἄργα, διότι εἶδε τὸ κιβώτιόν του κενόν.

Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον ἐτιμωρήθη διὰ τὴν
φιλαργυρίαν του.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ Π. ΣΑΡΟΓΑΟΥ

ΠΑΙΓΝΙΔΙΑ ΣΥΝΑΝΑΣΤΡΟΦΩΝ

Κατόρθωμα ἰσορροπίας.— Ἐπιτυχάνε-
ται εὐκολώτερον, ἂν στηριχθῇ ἡ γιάλη ἐπὶ τῆς
τροπέζης καὶ ὄχι ἐπὶ τῆς χειρός.

ΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ

ΤΟΥ

Παιδικού 'Απ' Όλα

ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ Ε'

Μεταφράσεις.

ΒΡΑΒΕΙΟΝ : Κυτίον με γραφικὴν ὕλην.

ΑΓΩΝΟΘΕΤΗΣ : Τὸ «'Απ' Όλα».

Κατωτέρω δημοσιεύομεν τουρκικὸν κείμενον, τὸ ὁποῖον προτείνομεν πρὸς μετάφρασιν εἰς τοὺς τουρκομαθεῖς ἀναγνώστας μας.

مترجم

« مترجم » بر لسان اوزره قلمه آلتش اولان آثار متوره او منظومه بی بشقه بر لسانه نقل ایدنه وریلان عنواندر . « مترجم » وظیفه سنی تحریراً ، ترجمان ایه شفاهاً ، یعنی تقریراً ایضا ایدر . « مترجم » ك حسن موثقی هر ایکی لسانده وقوف تام صاحبی اولسته متوقدر ؛ بو ایه هرالی قلم طوتانه میسر دکدر . بوکا بناء ترجمه لرك اکثری رنکسر ، روحسر ، مناسز اولور . امور ترجمه ایه اشتغال ایدنلرك اکثرینده مع التأسف مشاهده ایدیلان اهلیتسزك یوزندندرکه مترجلر « مترجم خاندنر » لفظ مشهوریله اولدندبرو بونجه تقیداته اوله کیشلردر .

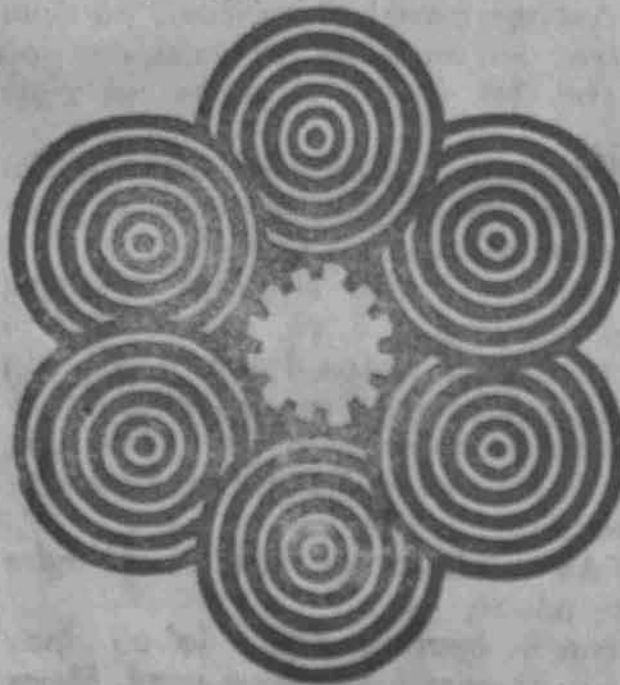
«Οστις στείλη τὴν καλλιτέραν καὶ πιστοτέραν μετάφρασιν, ἢ βραβευθῆ.»

Τὰ ἔργα γίνονται δεκτὰ, στελλόμενα μέχρι τῆς 18 Νοεμβρίου, ἐν τῷ ἰδιαιτέρῳ φακέλλῳ, εἰς δὲ τὸ μετὰ ταῦτα φύλλον θὰ δημοσιευθοῦν τὰ ἀποτελέσματα.

Εἰς τὸ προσεχὲς θέλει προταθῆ, ὡς συνέχεια τοῦ παρόντος διαγωνίσματος, κείμενον γερμανικὸν καὶ γαλλικὸν πρὸς μετάφρασιν.

ΟΠΤΙΚΗ ΑΠΑΘΗ

Περιστρεφόμενοι κύκλοι.

Διὰ τῆς ἡμικυκλικῆς ταχίας κινήσεως τοῦ φύλλου, φαίνονται οἱ κύκλοι ὡς περιστρεφόμενοι

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΔΕΣΚΗΣΕΙΣ

6.— Δίνιγμα.

Εἶμαι σφαιρικόν τι πρῶγμα, μὰ τὴν σφαῖραν δὲν ἠμιμάζω· ὄλοι ἀψυχον μὲ λέτε, ψυχὴν ὅμως ἐσσιμάζω. Εἶμαι φαγητὸν ὄρμιον, ὅμως ἄλλος ἂν θαλήσῃς εἰς νερόβραστον γο ρίψῃς, δὲν θὰ μ' ἄλατῃς.

(Ἀποστολεὺς Μ. Ρ.)

7.— Ἐπιγραφή.

Μ Σ τινα Ρ Γ οίαν.

Νὰ ἀναγνώσῃ. (Ἀπ. Φωκίαν)

8.— Συλλαβόγρηφο.

Σὲ συμβουλεύω, φίλε μου, μὴ τόχῳ καὶ ἐνώσει μιά πρόθεσιν δι.σύλλαβον κ' ὕψιμα πόλιν θέσης, γιὰτι ἄμεσως εἰς τὴν σιγαμὴν εἰς τὴν κόλασιν θὰ πέσῃς.

(Ἀπ. Πιν. Δημόκουλος)

9.— Παράδοξον.

Πῶς εἶναι δυνατόν μὲ ἄσπρην κίμωνίαν τὰ γράψῃς ἐπὶ τοῦ μαυροπίνακος μῦθρα γράμματα ;

(Ἀπ. Μαγεμένο Βιολί)

10.— Πρόβλημα.

Ἀποσύνθεσον τὸν ἀριθμὸν 100 εἰς τέσσαρας ἀριθμοὺς οὕτως, ὥστε, προστιθεμένου 4 εἰς τὸν πρῶτον, ἀφαιρουμένου 4 ἐκ τοῦ δευτέρου, πολλαπλασιαζομένου ἐπὶ 4 τοῦ τρίτου καὶ διαιρουμένου τοῦ τετάρτου διὰ 4, νὰ παραγῇαι τὸ αὐτὸ ἐξαγόμενον καθ' ἑκάστην τῶν τεσσάρων τούτων πράξεων.

(Ἀπ. Ἀνέστης Σαράφογλου)

Βιβλιοπωλεῖα

Γ. ΠΑΠΑΝΤΩΝΙΟΥ καὶ Σας
Τειά, ἀρ. 544 καὶ Μ. Ὀδὸς Πέραν, ἀρ. 171.
Πλουσία συλλογὴ ἐκλεκτῶν βιβλίων.
Πλήρης ἀγορὰ βιβλιοθηκῶν.

ΜΑΘΗΜΑΤΑ ΤΟΥΡΚΙΚΗΣ

Μουσουλμάνος, καλλίστης κοινωνικῆς τάξεως, γνωρίζων τελείως τὴν Ἑλληνικὴν, δέχεται νὰ παραδῇ μαθήματα Τουρκικῆς κατ' οἶκον εἰς φοιτητὰς κυβερνητικῶν σχολῶν, εἰς τοὺς προσημασμένους νὰ κατατοχθοῦν εἰς ἀνωτέρας κυβερνητικὰς σχολὰς καὶ εἰς τοὺς θέλοντας ἐν γένει νὰ ἐμάθωσι τὴν Τουρκικὴν γλῶσσαν. Συνιστᾶται ἰδιαιτέρως ἐπὶ τοῦ «'Απ' Όλα». Πληροφορίαι εἰς τὰ γραφεῖά μας.

ΖΗΤΕΙ θείων οἰκοδιδασκαλίσεως ἢ οἰκονόμου δεσποινίς, ἔχουσα καλὰς εὐστάσεις, γνωρίζουσα νὰ διδάσκῃ καλῶς τὴν Ἑλληνικὴν, ὀλίγον τὴν Γαλλικὴν καὶ ὀλίγον τὴν Τουρκικὴν. Πληροφορίαι παρ' ἡμῖν.

ΖΗΤΕΙ θείων οἰκοδιδασκαλίσεως δεσποινίς, γνωρίζουσα καὶ τὴν Γαλλικὴν. Συστάσεως ἔχουσα. Πληροφορίαι παρ' ἡμῖν.

Διὰ Παιδιατρικὰ καὶ Παθολογικὰ νοσήματα ὁ ἰατρός τοῦ Νοσοκομείου Ἱερουλίου καὶ τοῦ Ἀσύλου τῶν Μητέρων

Γ. ΜΟΣΧΟΣ

δέχεται ἐν τῇ οἰκίᾳ αὐτοῦ, Ταρλόμπαιη, Ἐκρ. σταδίου, 27, καθ' ἑκάστην, ἀπὸ τῶς 2—4 μ. μ. Τὰς ἀπόρους δωρεάν, ἐν τῷ Νοσοκομείῳ, Τρίτη καὶ Πέμπτη, 9—10 π. μ.

Τὸ πρῶτον φύλλον τοῦ Παιδικοῦ μας ἔγινε δεκτὸν ἐπὶ τὸν κόσμον, διὰ τὸν ὁποῖον προσηλίζεται, μὲ ἐκδηλώσεις μεγάλης χαρᾶς καὶ εὐχαριστήσεως Ἀπὸ μαρτυροῦν, τοῦλάχιστον, τὸ ἄφθονα γράμματα, τὰ ὁποῖα ἔλαβα μέχρι τῆς σήμερον Τετάρτης. Εἰς ὅλα ἐκφράζονται αἰσθήματα ἀγάπης καὶ θαυράσμου, εἰς ὅλα ὑπάρχει ἡ τρυφερό, ἡ παιδικὴ ἀγαλλίασις, ἡ ὁποῖα συγκινεῖ κάθε καρδίαν εὐαίσθητον καὶ λεπτὴν.

Ἐχω διαβάσει ἕως τῶρα ἀμέτρητα γράμματα μικρῶν μου φίλων, οἱ ὁποῖοι μὲ παικιλίαν ἐκφράσεως μοῦ φανεροῦν ἐν και τὸ αὐτὸ αἰσθημα : τὴν ἀγάπην των πρὸς τὸ Παιδικόν.

Εὐχαριστοῦμεν πολὺ θερμὰ τοὺς καλοὺς μικροὺς μας φίλους. Αἱ θερμαὶ γραμμαὶ των μᾶς προξενοῦν μίαν ἰδιαιτέραν χαρὰν, διότι βλέπομεν, οἱ οἱ πόσοι καὶ αἱ προσπάθειαι μας ἐξενικηθήσαν ὡς ἔπρεπε, καὶ ἔφεραν τὸ ποθητὸν ἀποτέλεσμα.

Ἄλλὰ ἡ ἀφθονία αὐτῆ των ἐκδηλώσεων τῆς ἀγάπης, στενοχωρεῖ κάπως ἰδιαιτέρως ἐμέ. Ἡθελο, αἰφνης, νὰ ἀπαντήσω εἰς τὸν καθένα καὶ κάθε μίαν χωριστὰ ἀπὸ τὴν στήλην αὐτήν, καὶ νὰ τὸν εὐχαριστήσω ἰδιαιτέρως μὲ δυο λόγια ἀγάπης.

Πῶς ὅμως αἰ.αι δυνατόν νὰ γίνῃ αὐτό, ὅταν ἔχη κανεὶς νὰ ἀπαντήσῃ εἰς ἕνα τόσον μεγάλον κείμενον ἐπιστολῶν συγκαταριθμίων ;

Δι' αὐτό, ἀναγκάζομαι νὰ ἀποταθῶ πρὸς ὄλους σας μαζί, πρὸς ὄλους σας, ποὺ ἐσπεύσατε νὰ μᾶς γράψῃτε τὰς ἐνθουσιάζουσαις ἀντυπώσεις σας, καὶ νὰ σας εὐχαριστήσω θερμὰ, θερμότερα. Τὸ Παιδικὸν «'Απ' Όλα», ἀγαπητοὶ μου φίλοι, σας ἀνήκει, διὰ σας ἐδημιουργήθη καὶ εἶναι πάντοτε εἰς τὴν διάθεσιν σας. Θὰ χαρῶμεν πολὺ, ὅσον περισσότερον σας αἰσθανόμεθα συνδεδεμένους πρὸς τὸ φύλλον αὐτό, τὸ ὁποῖον εἶναι ἰδικόν σας.

Μάλιστα, Ἀγαμίωνα, οἱ ἐγγεγραμμένοι εἰς τὸ «'Απ' Όλα» θὰ λαμβάνωσι δικαιοδικῶς καὶ τὸ Παιδικὸν καὶ χωρὶς νὰ μᾶς εἰδοποιήσωσιν. Ὅσον δ' ἀφορᾷ τὸ τίμημά του, πάντοτε θὰ τὸ ὑπολογίζω ἐπὶ τῇ βᾶσει τῶν 52 φύλλων διὰ 40 γρ. καὶ 104 φύλλων διὰ 80 γρ. Ἐνόησες ;

Βεβαίως, Μικρὰ ἀετὶ, δὲν εἶναι δυνατόν ποτὲ νὰ ἐξελέγχῃ τελείως κανεὶς, ἂν τὰ στελλόμενα ἀπὸ τοὺς ἀναγνώστας ἔργα εἶναι πρωτότυπα. Ἄλλὰ ἡμεῖς ἀρκοῦμεθα εἰς τὴν διαβεβαίωσιν, τὴν ὁποῖαν μᾶς κάμουν ἐγγράφως. Ἄλλως τε, καὶ δι' αὐτὸ ζητοῦμεν νὰ μᾶς σημειώσωσιν τὸ ἀληθές των ὄνομα καὶ τὴν δ.ε.ύθυνον ἕδρὰ τὸ ψευδώνυμον. Πρέπει νὰ μάθωσιν τὰ καλὰ παιδιὰ ἀπὸ πολὺ μικρῶν ἡλικίαν τὴν εὐθύτητα καὶ τὴν εὐλακρίειαν. Πρέπει νὰ συνιθίσωσιν εἰς τὴν ἀρετὴν αὐτήν, διότι αὐτὸ θὰ τοὺς χορηγήσῃ πολὺ εἰς τὸν πρακτικὸν βίον των. Ὅσοι ἀρχίζουν νὰ ἀπατοῦν ἀπὸ τὴν παιδικὴν των ἡλικίαν, ἔστω καὶ διὰ μικρὰ πράγματα, ὅταν μεγαλώσωσιν δὲν θὰ χαίρουσιν ὑπόληψιν καὶ καλὴν φήμην.

Τρία μικρὰ ἀδελφάκια, μικροὶ ἀναγνώσται τοῦ Παιδικοῦ, ἡ Κλεοκάρη, ὁ Κλέων καὶ ἡ Κόρινθα, ὅταν τοὺς εἶπε κανεὶς, οἱ εἶνα ὄρφανὰ παιδάκια, ἀπ' ἀνεῖνα, ποὺ τρέφει τὸ Ἄσυλον τῶν Ἀστέγων, δὲν ἔχει ποικουτοσύκια, ὁμῶς ἤνοιξαν τοὺς κουμποράδες των καὶ ἔδωσαν τὸ καθ' ἕνα ἕνα ἐν μέρος ἀπὸ τὰς οἰκονομίας των. Ἐμαζεύθησαν τοιοῦτοτρόπως ἑκατὸν γρόσια, τὰ ὁποῖα μᾶς τὰ ἔδωσαν μὲ χαρὰν, διὰ νὰ ἀγοράσωμεν τὸ ζευγάρι τὰ ποικουτοσύκια διὰ τὸ ὄρφανὸν παιδί. Ἐδῶς εἰς τὰ καλὰ καὶ φιλεόπληγχα αὐτὰ ἀδελφάκια, τὰ ὁποῖα ἀγαποῦν τὰ πτωχὰ παιδιὰ καὶ σπεύδουσι νὰ τὰ βοηθήσωσιν μὲ τὰς δυνάμεις των. Πιστεύω, οἱ καὶ ἄλλα παιδιὰ θὰ ἀκολουθήσωσιν τὸ παράδειγμα τῶν καλῶν αὐτῶν ἀδελφῶν.

Σήμερον σας ἀναγγέλλω, οἱ ἐνεκρίθησαν τὰ ἔξης ἔργα : «Φιλία·Βιβλία» Μερόπης Ἀρ. Κορυθίδος, «Τὸ χωριὸν» Εὐγενίας Δ., «Τὸ παρεδόντοφλον» Βασιλικῆς Κεζαντζίδου, «Ταμίον οἰκονομῶν» Φ. Α., «Πῶς πρέπει νὰ φέρωνται τὰ παιδιὰ» Α. Ζαχοπούλου.

ΕΙΡΗΝΗ

